

51. kapitola - Mistr Jeho Výsosti... hahahaha

Další tři dny byl Chu Wanning ještě podrážděnější než obvykle, jeho nálada byla přímo pekelná.

Ze staršího Yuhenga vyzařovala zloba a kamkoli se hnul, obklopoval ho oblak hněvu. Stačilo, aby se někde jen objevil a žáci prchali pryč jako vyplašená zvěř. Ani Xue Zhengyong se ze strachu z jeho krvelačného rozpoložení neodvažoval s ním mluvit.

Chu Wanning si nehodlal připustit, že k Mo Ranovi chová neopětované city, ale když se stal u cvičebních figurín svědkem důvěrného rozhovoru svých žáků, nedokázal se ubránit vzteku ani zastavit šířavý pocit, který mu zaplavil hrud'. Cítil se znechucený. Ani ne tolik druhými, ale především sám sebou.

On a Mo Ran jsou mistr a žák, nic víc. Týká se ho snad, s kým Mo Ran rád tráví čas? Pokud má někoho rád, pokud je rád v něčí blízkosti, co to má společného s tebou? Obtěžuje tě to nějak? Chu Wanningu, jak můžeš být tak malicherný!

...Tak jako tak, musí se od něj držet na deset tisíc kroků a že tajně touží po Mo Ranovi? Má svou hrdost a dost sebekázně, aby dokázal své pocity ovládat, dost aby tu nevyslovitelnou touhu potlačil, ať už to bude trvat sebedelší dobu. Nikdo se nikdy nedozví o té jeho nepříjemné náklonnosti. Nezbyde nic než brokátový váček zdobený vzorkem mimózy se dvěma pramínky vlasů uvnitř. Mo Ran se o jeho citech nikdy nedozví, tak jako se nikdy nedozví, že ten, kdo překonal tu palčivou trýzeň, aby ho zachránil nebyl Shi Mei, ale on sám.

Ale co je to za pocit?

Je to... žárlivost?

Jen z toho pomyšlení Chu Wanning dostal záchvat kašle.

Po celé měsíce poté se snažil Mo Ranovi vyhýbat, jak to jen šlo, všechna jejich setkání a rozhovory omezil jen na nejnútnejší denní pokyny ohledně kultivace a cvičení.

Jako by to trvalo jen okamžik a byl tu konec roku. Jednoho dne, když se Chu Wanning vracel z výpravy do hor a dojel k bráně, začalo sněžit.

Horu Sisheng brzy zahalil stříbrný závoj. Chu Wanning snášel chlad velmi špatně, zimomřivě si přitáhl oděv k tělu, a rychle vykročil do Síně věrnosti.

Síň zahřívá oheň; v obrovité bronzové míse vesele praskala polena. Chu Wanning přišel podat zprávy Xue Zhengyongovi, jenže vůdce sekty nebyl nikde k nalezení. Místo něj narazil na Mo Rana.

V Síni věrnosti nikdo jiný nebyl. Bylo to poprvé po několika měsících, kdy se s ním Chu Wanning ocitl o samotě a nemohl se ubránit, aby z toho neměl nepříjemný pocit. Navíc zde bylo to místo, na kterém se odehrával ten podivný sen.

Ten sen se Chu Wanningovi zdál ještě mnohokrát, obraz byl pokaždé tak jasný a živý. Nejprve se s tím pokoušel bojovat, ale po nějaké době si zvykl a jen nechal snového Mo Rana, aby ho líbal jako smyslů zbavený a sám z nudy počítal řasy na jeho víčkách; jedna, dvě, tři...

Sen pokaždé náhle skončil těsně předtím, než došlo k nejhoršímu; když se to mnohokrát zopakovalo, učený mistr Chu si řekl, že díky své vrozené čisté a vznešené povaze nemá žádné nízké a nechutné fantazie. Když dospěl k tomuto závěru, starší Yuheng se svým panenským srdcem, křehkým jako z křišťálu, konečně získal zpět trochu ztracené důstojnosti.

Spojení Mo Rana a Síň věrnosti však Chu Wanninga podvědomě dost znepokojilo. Naneštěstí o tom mladík neměl ani tušení. Když ho Mo Ran zahlédl, zuby se mu zablýskaly v širokém úsměvu: „Mistře, vy už jste se vrátil.“

„... Hm.“

„Hledáte strýčka? Tetička není ve své kůži, tak se šel se na ní podívat. Co potřebujete? Já mu to vyřídím.“

Chu Wanning stiskl rty a tiše řekl: „To není třeba.“

Obrátil se k odchodu.

Ale Mo Ran za ním volal: „Mistře, počkejte prosím!“

„Co je...“

Otočil se nazpět a uviděl Mo Ranovu nataženou ruku; ometal mu hlavu.

Mo Ran několikrát pohyb zopakoval, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě: „Podívejte se na sebe, všude máte sních.“

Chu Wanning strnul. Protože nevěděl, jak se zachovat, zůstal nehnutě stát a nechal mladíka, aby z něj pečlivě ometl sních. Ten pak vytáhl bílý šátek a začal mu vysoušet vlasy.

Chu Wanning zimu nesnesl, a když byl dlouho vystavený chladu, snadno nastydl. Ten člověk se navíc neuměl postarat sám o sebe. Když byl v Mo Ranově minulém životě uvězněn, často rád sedával u rybníčku na nádvoří a pozoroval ryby pod jeho hladinou, nevšímal si ničeho, ani toho, že začalo sněžit.

Proto byl pořád nachlazený a míval často horečku. Po zničení jeho zlatého jádra bylo jeho zdraví ještě křehčí; polovinu času strávil nemocný na lůžku, a všechny léčivé odvary na tom nic nespravily.

Když ho Mo Ran uviděl celého pokrytého zpola roztálm sněhem, bez rozmyslu z něj začal sních oprašovat. Když mu zpola vysušil vlasy, došlo mu, že to, co provádí, je asi nevhodné. Zvedl hlavu právě v okamžiku, kdy se na něj upřel pár fénixích očí.

Chu Wanning na něj zíral. Mo Ranovy ruce se plaše stáhly: „Hahaha, tento žák je dotěrný, mistr se jistě dokáže osušit sám.“

Když se od něj odtáhl, Chu Wanningovi se ulevilo. Sen je koneckonců jenom sen. Jeho žák je pořád stejný, není to ten muž ze snu, který si říká „Naše Výsost.“

Chu Wanning mlčel, potom si vzal od Mo Rana nabízený šátek. Svlékl si plášť a odešel si zahřát ruce nad plameny. Pak si setřel z vlasů zbytky sněhu.

„Kdy ses konečně naučil, co je dotěrné?“ Oheň mu osvětloval tvář; přivřenýma očima se úkosem zadíval na Mo Rana: „Nebylo ti to vždycky úplně jedno?“

Oba na chvíli ztichli. Chu Wanning si dosušil vlasy a bezmyšlenkovitě šátek odhodil pryč, pak se studeně zadíval na Mo Rana: „A co ty tady vůbec děláš?“

Mo Ran kvapně odpověděl: „Je konec roku, je tu spousta písemností, které se musí utřídit, tak tady s tím pomáhám...“

Chu Wanning ho přerušil: „Vím, že listiny se musí třídit, ale není to Shi Mingjingova práce? Proč to děláš ty?“

„... Mistr má opravdu výbornou paměť.“

Chu Wanning lichotku přešel: „Kde je?“

„Ráno říkal, že má horečku a bolí ho hlava.“

Když Mo Ran viděl Chu Wanningův výraz, rychle pokračoval: „Odpusťte mistře, to já mu řekl, aby si odpočinul, není to jeho vina.“

Taková omluva byla pro Chu Wanninga jako bodnutí jehlou; začal se mračit. Na chvíli se odmlčel a potom se zeptal: „Je v pořádku?“

Když Mo Ran viděl, že mu nikdo nebude nic vyčítat, ulehčeně si oddechl: „Dal jsem mu lék a řekl mu ať se vyspí. Jen se trochu nachladil. Za dva nebo tři dny bude zdravý. Děkuji, že si děláte starosti, mistře.“

„Kdo říká, že si o vás dělám starosti, jen jsem se zeptal. Pokračuj.“

Chu Wanning odešel. Na hoře Sisheng bylo zakázané, aby žáci plnili povinnosti jiných. Mo Ran si byl jistý, že ho Chu Wanning potrestá, ale ten ho překvapivě nechal na pokoji. Chvilí stál zaraženě na místě a nedokázal se pohnout, dokud Chu Wanning nebyl daleko. Mo Ran popadl deštník odložený u dveří a rozběhl se postavou, která se ztrácela ve sněhu.

„Mistře!“

„Mistře, počkejte!“

Chu Wanning se otočil. Mo Ran přiběhl až k němu a zastavil se. Oklepal z deštníku sníh a rozevřel ho nad jejich hlavami.

„Pořád sněží, vezměte si deštník.“

Chu Wanning se na něj zadíval: „To není třeba.“

Mo Ran se mu pokusil deštník vnutit, ale Chu Wanning se jen rozčílil a odmítl si ho vzít. Jak se přetahovali, deštník spadl na zem, zmocnil se ho vítr a odvál ho o několik stop dál.

Chu Wanning hleděl na deštník zaražený ve sněhu. Pořád se díval. Je to takové hloupé. Chtěl jenom odejít, tak jako vždy, ale nohy mu vypověděly službu. Jako když svíčka dohoří, jako když ve staré studni dojde voda. I ten nejtrpělivější člověk se může rozhněvat.

Chu Wanning se s máchnutím rukávů obrátil a vztekle zavrčel: „Mo Weiyou, můžeš mi dát konečně pokoj? Já nejsem Shi Mingjing a nepotřebuji, aby se o mně pořád někdo staral!“

V dlani mu zazářilo zlaté světlo. Mo Ran bezděčně ustoupil o krok dozadu; myslel si, že chce přivolat Tianwen a udeřit ho. Ale namísto toho k nebi vytrysklo světlo, jako by se rozvinul zlatý květ, a vytvořil clonu chránící před sněhem a větrem.

Ach, to je magická bariéra proti sněhu a větru.

Chu Wanningova tvář byla jako z ledu, čelo měl vyhlazené: „Myslíš si, že já musím mít deštník?“

Vypadal opravdu rozhněvaně, jak hýbal prsty, bariéra měnila barvu ze zlaté na červenou, na fialovou potom modrou a nakonec zelenou.

Funkce bariéry se měnila s její barvou; jednou chránila před sněhem, jindy před větrem, jindy zas pomáhala udržovat teplo uprostřed sněhové bouře. Ta technika nebyla nijak mocná a Chu Wanning by za běžných okolností neplytl duchovní energií, aby se takovým způsobem ochránil před sněhem. To okaté předvádění vlastních dovedností bylo tak dětinské, že Mo Ran na chvíli přišel o řeč.

„Mistře, nezlobte se...“

„Kdo říká, že se zlobím?!“ Chu Wanningův obličej byl bledý vztekem. „Koukej už zmizet!“

„Dobře, dobře, já už jdu.“ Mo Ran se zahleděl na bariéru. „Neměl byste tak plýtvat svými silami...“

„Zmiz!“

Chu Wanning mávl rukou, a energie, která udržovala bariéru se přeskupila v blesk, který udeřil do země přímo před Mo Ranem.

Mo Ran jen dával najevo svůj zájem z čiré laskavosti a za to do ně málem uhodil blesk. Rozčílilo ho to, ale když vzhlednul, viděl ve sněhu stát Chu Wanninga s bledou tváří a zarudlýma očima.

Mo Ran se polekal: „Vy...“

„Ty a já jsme jen mistr a žák, nic víc. Není žádný důvod, proč bychom měli jeden druhému bezdůvodně věnovat pozornost. Tak si seber svůj deštník a ztrať se!“

Mo Ran začínal pomalu chápat.

„Mistře tehdy, toho dne, když jsem mluvil se Shi Meiem na cvičišti, vy jste to...“

Slyšel.

Ale Chu Wanning nic neřekl, otočil se a šel pryč.

Mo Ran na něj tentokrát nevolal a on se po něm neohlédl. Sotva ušel kousek cesty, začal Chu Wanning kýchat. Zakymácel se, sklonil hlavu a vykročil rychleji, jako by se zlobil, nebo možná jako by utíkal.

Mo Ran stál celou dobu ve sněhu, zamyšlený, nehybně sledoval jeho záda, dokud nezmizel v dálce.

Jakmile se Chu Wanning dostal do Pavilónu rudých lotosů, udělalo se mu zle. Uměl vytvořit magickou ochranu před deštěm a sněhem, ale pro sebe to nikdy nedělal, protože to považoval za plýtvání duchovními silami. Proto, když pršelo, nosil deštník z naolejovaného papíru, jako obyčejní lidé.

Začal posmrkávat a brzy se přidaly bolest hlavy a horečka. Byl zvyklý se sám léčit a takové malé nachlazení ani nestálo za řeč. Vzal si nějaké léky, umyl se a převlékl se a zavrtil se do přikrývek, aby to vyležel.

Snad to bylo tím nachlazením, ale nevolnost, která ho provázela od návratu od jezera Jincheng, ho té noci trápila obzvlášť silně. Noc mu plynula v polospánku, ze kterého se často budil zalitý studeným potem, a přitom z něj šlo horko jako z pece.

Chu Wanning se probudil až nazítří okolo poledne. Zamrkal a konečně otevřel oči, chvíli ještě ležel v posteli, pak se pomalu zvedl a začal hledat své boty.

Zarazil se a zíral.

Jeho boty se přes noc nějak zvětšily...

Ani jeho ledový klid mu nepomohl překonat ten otřes.

Jeho boty nevyrostly.

Chu Wanning si prohlížel své ruce, své nohy, svá chodidla a své šaty, které z něj padaly.

To on... Zmenšil se?

52. kapitola - Jeho Výsost se ani neukáže

Xue Zhengyong cvičil se svým mečem na severním vrcholku, když se k němu z oblohy snesl květ jabloně haitang. Udiveně vydechl, chytil květ a otřel si čelo šátkem. Zamručel: „Yuheng posílá nějaký vzkaz po květu haitangu? To už se ani neobtěžuje přijít se mnou mluvit osobně? Odkdy tak z pohodlně!“

Sebral však z květu jiskřičku zlatého světla a vložil si ji do ucha. Uslyšel neznámý dětský hlas: „Vůdce sekty, prosím, přijďte do Pavilónu rudých lotosů, hned jak to jen bude možné...“

Xue Zhenglong se tomu napřed zdráhal uvěřit, ale když se ocitnul před Chu Wannigovým sídlem, byl úplně zkoprnělý.

U lotosového jezírka stálo pětileté možná šestileté dítě s rukama za zády a se zamračeným obličejíčkem si prohlíželo lotosové listy. Dítě mělo chladný výraz a mrazivý pohled. Bylo navlečené v Chu Wannigových šatech, ty však na něj byly příliš veliké; vleklo šaty i s rukávy po zemi a vypadalo jako ryba s přerostlými ploutvemi dlouhatánským ocasem.

Dítě se po něm ohlédlo. Ve tváři mělo vepsáno: když se mi budeš posmívat, zabiju tě a potom sebe.

„Pffft, hahahahahahaha!“ smál se Xue Zhengyong.

„Čemu se smějete?“ rozkřiklo se dítě. „Co je tu tak zábavné!“

„Ne, já se vůbec nesmě... hahahaha, ne, já nemůžu. Yuhengu, já vám říkal, abyste zašel za starším Tanlagem, aby vám prohlédl to zranění, ale vy jste neposlechl, hahaha, nemůžu se nadechnout.“

Xue Zhengyong se dusil smíchem, držel se oběma rukama za břicho: „Ještě nikdy jsem neviděl dítě s tak vražedným výrazem, hahaha.“

Tím dítětem nebyl nikdo jiný než Chu Wanning, který po probuzení zjistil, že se zmenšil. Trnité úponky, které mu v jezeře Jincheng poranily rameno musely být očarované nějakým kouzlem, které ty, co se popíchali o trny vracelo zpět do věku pěti nebo šesti let. Naštěstí jeho duchovní síla nezmizela, jinak mohl Chu Wanning snadno zemřít.

Xue Zhengyong se vydal sehnat malé šaty, jaké obvykle nosili nejmladší žáci a celou cestu se smál.

Když se Chu Wanning převlékl do lépe padnoucích šatů, už nevypadal tak směšně. Narovnal si modré nátepníky lemované stříbrem, vrhl na Xue Zhengyonga mrazivý pohled a tvrdě prohlásil: „Jestli o tom někomu řeknete, zničím vás!“

Xue Zhengyong se jen smál: „Ne, ne, já neřeknu ani slovo. Ale co budete dělat vy? Já o léčitelství nevím vůbec nic a vy potřebujete, aby se na vás někdo podíval, že? Co tak požádat staršího Tanlanga, aby sem přišel...“

Chu Wanning chtěl rozhněvaně mávnout svými rukávy, jenže rukávy žákovského stejnokroje byly úzké, a mávat s nimi nešlo. Byl hned ještě mrzutější: „Aby sem přišel a co? Vysmál se mi?“

„Tak mám poprosit svou ženu?“

Chu Wanning stiskl rty a už neřekl ani slovo, jen se tvářil rozhořčeně.

„Mám to brát jako váš souhlas?“

Chu Wanning se k němu obrátil zády. Xue Zhengyong chápal, že má špatnou náladu, ale pohled na něj byl opravdu moc legrační, snažil zadržet smích, ale nakonec už nemohl a hlasitě se rozesmál.

Se zasvištěním se objevil Tianwen. Chu Wanning se na něj podíval koutkem oka a vztekle vykřikl: „Vy jste se zas smál!“

„Nesměju se, vůbec se nesměju a jdu se podívat po své paní, hahahaha.“

Xue Zhengyong se vzápětí vrátil s vyděšenou paní Wang v závěsu. Když paní Wang uviděla Chu Wanninga, zůstala stát jako zkamenělá a uplynula notná chvíle, než se sebe nevěřicně vypravila: „Starší Yuhengu...“

Naštěstí byla paní Wang, na rozdíl od svého manžela opravdová léčitelka, soucitná a laskavá. Nesmála se, položila Chu Wanningovi několik otázek, pečlivě ho prohlédla a potom tiše řekla: „Starší, nemáte žádné potíže s prouděním duchovní energie a vaše tělo je zdravé. Zdá se, že jste v naprostém pořádku, tedy, až na to, že jste se proměnil v dítě.“

„Zná paní Wang způsob, jak to kouzlo zrušit?“ zeptal se Chu Wanning.

Paní Wang zavrtěla hlavou: „Zranění staršího Yuhenga bylo způsobeno haluzí prastaré nebeské vrby. Obávám se, že není znám jiný případ tohoto onemocnění a já nevím, jak je léčit.“

Chu Wanning byl jako omráčený. Jen sklopil oči a mlčel.

Paní Wang nedokázala pohled na něj snést a rychle dodala: „Starší Yuhengu, podle toho, co jsem viděla, je nejpravděpodobnější příčina vašeho stavu to, že úponky obsahovaly

nějakou regenerační látku, kterou ta rostlina vylučovala, aby zacelila svá vlastní poranění a ta se vám dostala do rány. Nejedná se o žádné kouzlo nebo kletbu, protože to by se neprojevalo až za tak dlouhou dobu. Bylo to pravděpodobně jen velmi malé množství té látky, a na vaše tělo začala působit jen proto, že se den za dnem přepínáte. Co tak několik dní v klidu odpočívat a potom uvidíme?“

Chu Wanning povzdechl: „Asi se nedá dělat nic jiného. Děkuji vám, paní Wang.“

„Rádo se stalo.“

Paní Wang si ho znovu pečlivě prohlédla a poznamenala: „S tím, jak teď starší vypadá, nikdo nepozná, že jste to vy, pokud to sám neprozradíte.“

Měla úplnou pravdu. Ani Chu Wanning si nevzpomínal, jak vypadal, když mu bylo pět nebo šest let. Podíval se na svůj obraz na hladině. Až na několik rysů ve tváři, nebyl svému dospělém já příliš podobný. Trochu se mu ulevilo. Zadíval se na Xue Zhengyoga a řekl: „Vůdce sekty, na několik dní se uchýlím do ústraní v Pavilónu rudých lotosů. Prosím, dohlédněte na mé žáky.“

„To je samozřejmost. Meng Er je můj syn, Ran Er je můj synovec a Shi Mei je žákem sekty a já se o ně postarám,“ Xue Zhengyong se usmál. „Teď se věnujte sám sobě.“

Ale ani po třech dnech strávených v meditaci se neobjevovaly sebemenší známky toho, že jeho tělo se vrací do své původní podoby. V Chu Wanningovi rostlo znepokojení a byl naprosto neschopný „v klidu odpočívat“ jak mu poradila paní Wang.

Jednoho večera se Chu Wanning už nedokázal svému neklidu dál bránit. Meditace nepomáhala, stejně dobře se mohl vydat na procházku po hoře.

Byla doba mezi podáváním večeře a večerním vyučováním a všechny cesty a chodníčky hory Sisheng byly zaplněné žáky, ale nikdo si ho nevšímal. Chu Wanning se chvíli bezcílně toulal a potom se vydal k bambusovému háji poblíž Jevišťe neřestí a ctností.

Každý ze starších měl nějaké oblíbené místo, kam bral své žáky praktikovat kultivaci a cvičit. Bambusový lesík si vybral Chu Wanning.

Vzduch byl plný šelestění bambusových listů. Chu Wanning jeden lístek utrl a zapískal na něj klidnou, pomalou melodii, aby trochu utišil své zjitřené myšlenky. Zanedlouho se ozvaly kroky a zastavily se až u něj.

„Hej, škrvně!“

Chu Wanning rozevřel oči.

Byl to Xue Meng, se svýma dlouhýma nohama a útlým pasem. Stál hrdě mezi stvoly bambusu, meč Longcheng se mu třpytil v rukách, jeho hlas zněl panovačně: „Chci tady cvičit s mečem, tak se seber a běž si pískat někam jinam.“

Chu Wanningovo obočí se mírně zvedlo. To že mu Xue Meng poroučel, pro něj byl úplně nový zážitek. Na chvíli se zamyslel a potom řekl: „Můžu si pískat na list a ty si můžeš cvičit s mečem, nebudeme si překážet.“

„To určitě. Mazej, než se ti něco stane.“

„Ty mi nic udělat nemůžeš.“

Xue Meng zamlaskal; míra jeho trpělivosti byla vyčerpána: „Pak si nestěžuj, že sem tě nevaroval. Jestli přijdeš k úhoně, není to moje věc.“

Vytáhnul Longcheg z pochvy, čepel vydala zvláštní hlasitý zvuk, jako zasyčení hada, který se vzepne z vodní tůně k mrakům na obloze. Longcheng se okamžitě proměnil ve stín v Xue Mengově dlani, který tančil mezi listy bambusu, který však za sebou zanechával světelnou stopu, klikatou jako let vážky, jak se paprsky odrážely od stříbřité čepel. Jen jedině tnutí a list se rozpadl na deset kousků; síla úderu strhala listy z okolních bambusů. Bodnutí, úder, švihnutí, oblouk, každý pohyb plynulý a lehký, jako když se k zemi snášejí sněhové vločky.

I padesátiletý kultivující by jistě pochválil takovou ohromující podívanou, o pětiletém dítěti ani nemluvě. Xue Meng vyzkoušel deset šermířských sestav a to dítě pořád sedí na kameni, píská na list, jako by na tom nebylo nic zvláštního ani nic, co by alespoň stálo za zmínku.

Xue Meng, celý rozčílený, schoval meč do pochvy, seskočil svižně z vrcholku bambusu přímo před Chu Wanninga.

„Škvrně.“

„Hej, ty, mluvím s tebou!“

Chu Wanning odložil list, pomalu otevřel oči a netečně se na něj zadíval: „Co chceš? To tě tvůj mistr neučil, že máš být zdvořilý, když chceš s někým mluvit? Já nejsem žádný hej počkej, já mám jméno.“

„A co je mi po tvém jméně?“ Xue Meng chtěl být laskavý, ale všechno to vzalo za své, když slyšel ty drzé řeči. „Ostří na sobě nemá oči, koukej se sebrat a zmizet, než ti useknu tu tvou hlavu.“

Chu Wanning mu nenuceně odpověděl: „Má vůbec smysl, abys cvičil s mečem, když se nedokážeš vyhnout mojí hlavě?“

„Ty!“ Xue Mengovi za celý jeho život ještě nikdo tak neodmlouval. A malý žáček, který mu nesahá ještě ani po pas, už vůbec ne. Okamžitě se rozezlil: „Ty si nějak dovoluješ! Víš vůbec, kdo já jsem?“

Chu Wanning se na něj s klidem zahleděl: „Kdo jsi?“

„... Já jsem mladý pán z hory Sisheng.“ Xue Meng se málem dusil. „Ty to nevíš?“

Chu Wanning se pousmál. Na jeho staré tváři by to vypadalo jako úsměšek, na této dětské tvářičce to vypadalo jako jízlivý výsměch: „Tak ty jsi jenom mladý pán. Proč bych tě měl znát, když ani nevedeš sektu?“

„Ty, ty, co jsi to řekl?“

„Přestaň tlachat a cvič.“ Chu Wanning sklopil oči a znovu začal pískat na svůj list; melodie se nesla jako vánek.

Xue Meng se rozběsil, hlasitě zařval a málem se do toho dítěte pustil. Ale i když byl rozružený, nechtěl bít malého chlapce. Vyskočil a začal hlava nehlava sekát bambusy, a jejich stvoly se zuboženě kupily na zemi, zatímco zněla klidná, pomalá hudba.

Jeho čepel byla rychlá a ostrá; několikrát se blýskla a tucty bambusových stvolů byly ořezány do špiček. Proti nepříteli by byly jako oštěpy, teď však měly posloužit, aby se mladší žák naučil svou lekci.

Stovky špičatých bambusových tyčí padaly přímo před Chu Wanninga, a chyběly jen pídě, aby ho zasáhly. Xue Meng se snažil ze všech sil, aby malého drzého žáčka zahnal.

Nechtěl dítě zranit, jen trochu vystrašit. Ale nečekaně, v okamžiku, když spěchal dolů, dítě přestalo hrát a švihlo lístkem; křehký bambusový list se rozpadl na stovky jemných vláken. Stovky těch vláken se s udivující přesností okamžitě rozlétly vstříc padajícím oštěpům.

Všechno utichlo, jako by i vítr přestal vát.

Chu Wanning vstal a současně se stovky oštěpů okolo něj rozsypaly na prach. Dočista zmizely!

Xue Meng užasle stál bez hnutí, střídavě rudl a bledl, mohl pronést ani půl slova.

Malý chlapec se na něj podíval, stříbro-modrý stejnokroj se zatřepetal, a zazubil se na Xue Menga: „Dáme si to ještě jednou?“

„Tvoje údery jsou sice silné, ale nemáš v tom žádný rytmus. Jsou nepravidelné a kolísavé.“ Xue Meng otevřel a zase zavřel ústa.

Chu Wanning pokračoval: „Začni znovu od pozice vrabce. Drž se mé hudby a změň šermířskou pozici zároveň s melodií, a ne rychleji.“

Když ho začalo poučovat malé dítě, Xue Meng se zamračil, hryzal se do rtu, ale jinak se ani nepohnul. Chu Wanning ho nepobízela, a trpělivě čekal, jestli Xue Meng odloží své ego, aby dosáhl zlepšení a bude ochotný naslouchat radám sotva napůl odrostlého dítěte.

Xue Meng sklíčeně přešlápl, mávl mečem a obrátil se k odchodu.

Když to Chu Wanning viděl, trochu se zamračil a pomyslel si, že je škoda, když Xue Meng nedokáže být dost pokorný, aby přijal radu...

Ale ani nestihl tu myšlenku dokončit, protože uviděl, že Xue Meng sebral ze země větev, otočil se zpátky k němu a rozmrzele prohlásil: „Tak já si vezmu raději větev, pro případ, kdybych tě zasáhl.“

Chu Wanning se odmlčel, usmál se a kývl: „Dobře.“

Xue Meng mu utrhнул bambusový list, ořel ho a teprve potom mu ho podal: „Tady, vezmi si to, mladší bratříčku.“

Takže teď je z něj namísto škrvně mladší bratříček.

Chu Wanning na něj vrhnul pobavený pohled, vzal si list, posadil se zpátky na kámen a začal nenuceně hrát. Xue Meng je zbrklý; sestava, kterou nacvičoval, vyžadovala provedení máchnutí, výskoku a otočky ve vzduchu, šesti bodnutí a následného úderu. Ale Xue Meng to nikdy nedokázal provést správně, často bodnul až dvanáctkrát a teprve poté se zmohl na úder, a tak promeškal ten správný okamžik.

Xue Meng to zkazil pětkrát nebo šestkrát za sebou, mračil se, protože byl čím dál víc nesvůj. Byl vyvedený z míry, když se však zadíval na dítě, které pořád sedělo na kameni a pískalo na bambusový list, navzdory svému nízkému věku vyrovnanost sama, nic mu nevyčítalo a Xue Meng se nedokázal ubránit pocitu zahanbení.

Sebral se a zkusil to ještě několikrát, pomalu začal získávat cit pro rytmus té hudby. Tak pokračoval až do tmy, a teprve když měsíc stál vysoko na obloze, dokázal provést cvičení bezchybně.

Xue Meng si setřel pot z čela a radostně vykřikl: „Dneska je to tvoje zásluha. U kterého staršího se učíš, bratříčku? Jsi neuvěřitelný, ale jak to že jsem o tobě ještě neslyšel?“

Chu Wanning byl na takovou otázku připravený – starší Xuanji měl spoustu žáků – tolik, že si je ani všechny nepamatoval. Odložil list a s úsměvem řekl: „Jsem žák staršího Xuanjiho.“

Zdálo se, že na Xue Menga to neudělalo žádný velký dojem, protože ten jen odfrkl: „Hm, tak ty jsi u krále smetí.“

„U krále smetí?“

„Jo, promiň.“ Xue Meng nepochopil Chu Wanningovo překvapení a myslel si, že chlapce rozčílil tím, že se posmívá jeho mistrovi.

Omluvně se usmál a začal vysvětlovat: „Je to jen přezdívka. Tvůj mistr přijme úplně každého, a smetí se říká jeho žákům, kteří nemají vůbec žádné nadání a nejsou k ničemu, ne staršímu Xuanjimu. Neber si to tak, mladší bratříčku.“

„A vy takhle mezi sebou dáváte starším přezdívky?“

53. kapitola - Bratranec Jeho Výsostí opravdu není bystrý

„No jo, všichni mají nějakou přezdívku, nikdo tomu neuteče.“ Zdálo se, že Xue Meng má dobrou náladu, a je celý nedočkavý, aby Chu Wanningovi vysvětlil, jak to chodí.

„Jsi ještě dost malej, kolik ti je, pět? To musíš být na hoře Sisheng nováček a nikoho tu ještě pořádně neznáš. Kdybys tu byl už dýl, tak bys už věděl, že žáci dali přezdívky všem dvaceti starším.“

„Aha.“ Chu Wanning na něj vrhl nerozluštitelný pohled. „Jako například?“

„Ach jo. Kde mám začít. Už je docela pozdě a já mám hlad. Jako poděkování za všechny rady, cos mi dneska dal, tě vezmu na jídlo a povíme si to tam.“

Chu Wanning sklonil hlavu a chvíli se rozmýšlel, potom se usmál a řekl: „Tak dobře.“

Xue Meng sebral Longcheng, vzal Chu Wanninga za ruku a nic netušící žák a malý mistr se vydali po kamenných schodech bambusovým hájem směrem k hlavní bráně.

„Jak ti říkají, bratříčku?“ zeptal se při chůzi Xue Meng.

Chu Wanning tiše odpověděl: „Moje příjmení je Xia.“

„Xia a jak dál?“

„Xia Sini.“

Xia Sini zní stejně jako vystraším tě k smrti. Xue Meng nic nepochopil a dál vesele povídal: „To je hezké jméno. Jakými znaky se to píše?“

Chu Wanning se na něj zadíval pohledem vyhrazeným pro úplné tupce: „Si jako žák jménem Si a Ni jako žák, co se jmenuje Ni. Xia Sini.“

„Jo tak.“ Xue Meng se s úsměvem vyptával dál. „Kolik ti je let? Určitě se nepletu, nemůže ti být víc než pět, ne?“

Chu Wanningův obličej potemněl. Xue Meng se naštěstí díval na cestu, a ne na jeho tvář, jinak by se opravdu vystrašil k smrti.

„Ne, mladý pán se plete... Letos mi bude šest.“

„Jsi ohromně nadaný, i když ne tolik jako já ve tvém věku, samozřejmě. Ale pod správným vedením bys mohl být vynikající. Přece nemusíš zůstat Xuanjiho žákem, ne? Budeš mi říkat starší bratře a já se zeptám svého mistra, aby tě přijal do učení, co ty na to?“

Chu Wanningovi se jen s velkou námahou podařilo, aby neobrátil oči v sloup: „Jak chceš, abych ti říkal?“

„Starší bratře.“ Xue Meng se pořád usmíval, sklonil se a poklepal Chu Wanningovi na čelo: „Víš, tohle je pro tebe úžasná příležitost.“

Chu Wanning měl ve tváři velmi složitý výraz.

„Co je, nedokážeš samou radostí ani promluvit?“

Smáli se a povídali si celou cestu – tedy alespoň Xue Meng si myslel, že se smějí a povídají – když se za nimi ozval nějaký hlas a přerušil rozhovor, který by jinak mohl skončit náhlým a násilným úmrtím Xue Menga.

„Eh? Mengmengu, co tu vyvádíš?“

Na celé hoře Sisheng byl jen jediný člověk, který měl dost odvahy říkat Xue Mengovi Mengmeng – blbeček, a kdo by to mohl být jiný? Xue Meng začal nadávat, ani se k němu neotočil.

„Mo Rane, ty špinavej pse, ještě mi tak jednou řekneš, a vyrvu ti ten tvůj psí jazyk.“

A opravdu, za nimi, v měsíčním světle, stál Mo Ran, vánek si pohrával s jeho šaty a na tváři měl lehký úsměv. Právě se chystal něco odseknout, aby Xue Menga popíchnul ještě víc, když si všimnul krásného dítěte vedle něj a zarazil se: „To je...“

Xue Meng schoval Chu Wanninga za sebe a nasupil se na Mo Rana: „Po tom ti nic není.“

„Ne, ne, ne, neschovávej ho.“ Mo Ran Xue Menga obkroužil a chytil ho za ruku, odtáhl Chu Wanninga, sklonil se nad ním a začal si ho pozorně prohlížet.

Tázavě zamručel a řekl: „To dítě je mi nějaké moc povědomé.“

Chu Wanning se lekl.

„Tak se mi zdá, že už jsem tě někde viděl.“

Chu Wanningovi se vůbec nelíbil směr, jakým se začala věc ubírat. Když se to na něj prozradí, jak se pak bude moci komukoli podívat do očí? Ustupoval dozadu a chystal se utéct.

„Stát!“ Mo Ran ho se zlomyslným úsměvem chytil, natáhl se k němu, zlehka ho udeřil přes nos a tlumeným hlasem se ho zeptal: „Mrňousi, povíš staršímu bratříčkovi, jak se jmenuješ?“

Naražený nos trochu bolel, Chu Wanning se cítil nepříjemně a snažil se od něj odtáhnout.

Mo Ran si myslel, že se bojí, zasmál se a řekl: „Proč se schováváš? Buď hodný a pověz staršímu bratříčkovi, jmenuješ se Xue?“

Mo Ran ukázal prstem na Xue Menga a s úsměvem se zeptal: „To je tvůj tatínek? No řekni a starší bratříček ti koupí bonbón.“

„Mo Weiyu, ty ses zbláznil!“ vyletěl Xue Meng, s rudým obličejem, celý naježený. „C- c- co si to myslíš! Ty jsi tak odporný! Hnusný!“

Chu Wanning chvíli nevěděl, co říci, ale trochu se mu ulevilo: „... Moje příjmení je Xia, jsem žák staršího Xuanji, já jsem Xia Sini.“

„Vystraším tě k smrti?“ Mo Ran okamžitě to jméno pochopil a pobaveně zamhouřil oči. „Haha, no to je ale zajímavé.“

„Ty jsi opravdu nemocnej!“ Xue Meng strčil do Mo Rana a vztekle vyprskl: „Je to můj kamarád a ty už padej. My jdeme na jídlo a ty se ztrať.“

„Dobře.“ Mo Ran jim ustoupil z cesty, ale okamžitě se k nim přidal a uculoval se.

„Co to děláš?“ rozkřikl se na něj Xue Meng.

„Taky bych si dal něco k jídlu,“ řekl Mo Ran nevinně. „Nebo nesmím?“

Město Wuchang. To malé město bylo kdysi zamořené všemi možnými druhy duchů a oživlých mrtvol, ale potom, co poblíž na hoře Sisheng vznikla sekta, stalo se z něj pokojné místo, které se nyní dokonce dalo označit za rušné město.

Bylo už tak pozdě, že byl otevřený večerní trh. Trojice se procházela mezi stánky, nakonec našli jeden, kde se prodával známý pokrm gudong, jinak též huoguo neboli ohnivý kotlík a posadili se k dřevěnému stolu. Gudong se připravuje v kotlíku na malých kamínkách, ve kterém se neustále vaří vývar přímo na stole, u kterého hosté jedí. Vývar je často dost kořeněný a čerstvé suroviny položené na stole si má každý sám vložit do vroucího vývaru a uvařit. Jídlu se říkalo gudong kvůli zvuku, „gudong“ které vydává jídlo, když se potopí do vařícího vývaru. Bylo to venkovské jídlo z provincie Sichuan, ale Chu Wanning ho vždy jedl jen s čistým vývarem bez pepře, protože z každého pikantnějšího jídla dostával záchvaty kašle.

Xue Meng se tu narodil a Mo Ran vyrostl v okolí Xiang Tanu; oba byli na ostré jídlo zvyklí, a předpokládali že i „Xia Sini“ jí kořeněná jídla.

Když se usadili, Xue Meng začal objednávat různé chody a ještě dodal: „A přidejte do vývaru víc pepře a oleje z pálivých papriček.“

Chu Wanning ho zatahal za rukáv a řekl: „Já bych chtěl dvojitý kotlík, půlku pálivou a půlku bez koření.“

Xue Meng měl dojem, že špatně slyší: „Cože?“

Chu Wanning se mračil: „Půlku pálivou a půlku bez koření.“

„Ty nejsi zdejší?“ zeptal se Xue Meng.

„Ne.“

„Aha,“ Xue Meng přikývl, ale zadíval se na Chu Wanninga překvapeně. „Jsi takový malý a skončil jsi u cizích, to je... no nic.“ Vzdechl a obrátil se ke číšníkovi: „Dobře, tak dvojitý kotlík.“

V Xue Mengově hlase přesto zněl nesouhlas. Brzy poznal, že se mu to jen nezdálo; Xue Mengovi se to nelíbilo a dal mu to najevo, zatímco čekali na své jídlo: „Mladší bratříčku, když jsi v Sichuanu, musíš se chovat jako zdejší lidé – musíš se naučit jíst pálivá jídla. Jak chceš zapadnout, když nebudeš jíst pálivé? Nemusíš se naučit místní nářečí, ale jíst pálivé jídlo je nezbytnost. No jo, odkud vlastně jsi?“

„Z Lin'anu,“ řekl Chu Wanning.

„Aha.“ Xue Meng kývl, ale o tom městě na jih od řeky Yangtze toho věděl jen pramálo. Okusoval své jídelní hůlky a potom se zeptal: „Vy tam jíte králičí hlavy?“

Než Chu Wanning stačil odpovědět, Mo Ran s úsměvem vzhlednul: „Jasně, že ne.“

Xue Meng se na něj zadíval a Chu Wanning se po něm také ohlédl.

Mo Ran měl jednu nohu položenou na lavici, jednou rukou si objímal koleno a druhou si obratně pohrával s hůlkami. Když je viděl, zazubil se a zaklonil hlavu: „Cože? Proč se tak díváte, oni to opravdu nejedí.“

Xue Meng se otočil na Chu Wanninga: „Je to pravda?“

„Hm.“

Xue Meng se zadíval zpátky na Mo Rana: „Jak to víš? Tys tam byl?“

„Ne.“ Mo Ran se zašklebil: „Ale bratr Xia a mistr pocházejí ze stejného místa a ty ani nevíš, že mistr by králičí hlavu nikdy nejedl? Když si jde do Sálu Meng Po pro něco studeného, většinou si dává tofu s šalotkou nebo sladký lotosový kořen ochucený vonokvětkou. Jestli mi nevěříš, můžeš se příště podívat sám.“

„Asi jsem si toho nikdy nevyšiml. Neměl jsem dost odvahy dívat se, co má mistr na talíři, potom, co jsem jednou viděl jeho snídani; ještě pořád je mi z toho zle.“ Xue Meng se podrbal

na bradě a zatvářil se znechuceně: „Mistr má opravdu divný chuť. Představ si, že jí puding z tofu se slanou omáčkou.“

Xue Meng se obrátil na Chu Wanninga a důrazně pronesl: „Mladší bratříčku, za žádnou cenu nesmíš být jako starší Yuheng, nebo s tebou nebude chtít nikdo jíst. Pamatuj si, že králíčí hlava a pálivá jídla jsou naprosto nepostradatelné, a když si budeš dávat k snídani puding z tofu, v žádném případě tam nelej žádnou omáčku.“

„A pozor na mořské řasy a sušené garnáty,“ dodal Mo Ran.

„Správně, hlavně ne řasy a garnáty.“

Byl to jeden ze vzácných případů, kdy Xue Meng s Mo Ranem spojili proti společnému nepříteli: „Ty jsou naprosto nepřijatelné.“

Chu Wanning se na ta dvě trdla zadíval s netečným výrazem: „Aha.“

Jejich jídlo vzápětí donesli: čerstvé a křupavé bambusové výhonky, šťavnatou zeleninu, vláčné bílé tofu, křehké rybí maso, tenké plátky jehněčího naskládané na porcelánovém talíři, maso do zlatova osmažené a posypané vločkami papriky a džbánec sójového mléka; malý stůl se pod tou tíhou prohýbal.

U jídla se lidé brzy spřátelí, a u tak zábavného jídla, jako je ohnivý kotlík zvlášť. Po několika talířích jehněčího a několika číškách sójového mléka, se i obvyklé napětí mezi Xue Mengem a Mo Ranem vytratilo a alespoň na chvíli mezi nimi zavládla uvolněná nálada.

Xue Meng za pomoci svých hůlek lovil v kořeněném vývaru: „Hele, kam se mi ztratil ten mozeček?“

„Nemáš ho na konci krku?“ smál se Mo Ran.

„Ale já myslím ten vepřovej mozeček!“

Mo Ran se darebáckým úsměvem zamával hůlkami: „Já taky myslel ten!“

„Přestaň mě urážet, ty pse!“

„Jé, tvůj mozeček vyplaval! Sním ho!“

Xue Meng se nechal nachytat a rozčileně vykřikl: „Dej ty svoje psí pracky pryč! Ty mi ho nesebereš, je to můj mozeček!“

Chu Wanning seděl na malé stoličce, v klidu popíjel své sójové mléko a sledoval jejich hašteření. Sám se do něj vkládat nemusel, polovinu kotlíku měl jen pro sebe.

Dopil sójové mléko a olíznul si rty, jako by měl chuť na další. Mo Ran si toho všiml a zeptal se ho: „Chutnalo to mladšímu bratříčkovi?“

Chu Wanning se musel chvíli smířovat s tím, že ho právě někdo oslovil jako mladšího bratříčka. Chápal, že mu jen těžko budou říkat jinak, a tak stručně odpověděl: „Není to špatné.“

Mo Ran se obrátil na číšníka: „Ještě jeden džbánec pro mého mladšího bratříčka, prosím.“

A tak Chu Wanning začal spokojeně pít druhý džbánec. Miloval sladkosti, ale kazily se mu z nich zuby a starší Tanlang pak měl s jeho chrupem plné ruce práce. Chu Wanning pak, aby si zachoval tvář, sladkosti vynechával.

To, že se z něj stalo dítě, mělo jednu výhodu: mohl jíst sladkosti, kolik se mu jen zachtělo.

Mo Ran ho pozoroval s hlavou opřenou o ruku: „Máš úplně stejné chuť jako mistr.“

Chu Wanning se trochu zakuckal, ale podařilo se mu zachovat klidný výraz: „...To bratr mluví o starším Yuhengovi?“

„Jo,“ přikývl Mo Ran s úsměvem a položil před Chu Wanninga napařovací košík. „Ochutnej to. Myslím, že tohle ti bude taky chutnat.“

Chu Wanning vzal z košíku pařený knedlík zabalený v listu a trochu si ukousl; z knedlíku vycházela pára, uvnitř lepkavého obalu z těsta byla náplň ze sladké fazolové pasty.

„Chutná ti to?“

Chu Wanning si ještě jednou kousl a potom kývl: „Hm.“

Mo Ran se usmál: „Tak si ještě dej.“

Tak ti tři společně jedli a povídali si. Chu Wanning si vzpomněl, na to, o čem mluvili předtím a když dojedl čtvrtý knedlík, s hranou lhotejností se zeptal Xue Menga: „Mimochodem, mladý pane, předtím jste říkal, že každý ze starších má vlastní přezdívku. Když můj mistr starší Xuanji je král smetí, jakou má přezdívku starší Yuheng?“

54. kapitola - Jeho Výsost zápasí o koláč

„Mistr?“ Xue Meng se zatvářil vážně. „On jediný z celé hory Sisheng žádnou přezdívku nemá. Nikdo se neodvážil si z něj utahovat.“

„To je pěkná pitomost, ve skutečnosti každý ví, jak máš mistra rád, a proto před tebou všichni drží jazyk za zuby.“

Mo Ran obrátil oči v sloup, naklonil se k Chu Wanningovi a dost hlasitě mu zašeptal: „Neposlouchej ho, z celé hory Sisheng má nejvíc přezdívek starší Yuheng.“

„Vážně?“ Chu Wanning zdvihl obočí, aby ukázal zájem. „Jako například?“

„Jedna z těch zdvořilejších je Bílý strážce podsvětí.“

„... Proč mu tak říkají?“

„Protože každý den nosí bílý šaty.“

„A další?“

„Košťál.“

„... A to proč?“

„Protože každý den nosí bílý šaty.“

„Dál?“

„Knedlík.“

„Proč?“

„Protože každý den nosí bílý šaty.“

„Jakou má další přezdívku?“

„Vdovička.“

„A víš, proč se mu tak říká?“ Mo Ran se přihloupě smál a vůbec si nevšiml vražedného lesku v Chu Wanningových očích: „No, protože každý den nosí bílý šaty.“

Kdyby Chu Wanning neměl tak dobrou náladu, jen stěží by zachoval klid: „A co dál?“

„No.“ Mo Ran se po očku zadíval na Xue Menga a zašeptal, jak nejhlasitěji mohl: „Já se bojím, že když řeknu víc, tady můj bratranec by mi mohl vylít ten vařící kotlík na hlavu.“

Xue Meng uhodil do stolu a vztekle procedil mezi zuby: „To je přece směšný! Kdo by si troufal urážet mistra takovým způsobem? Košťál, knedlík, nebo dokonce vdovička? To už je život omrzelo!“

„Ááá,“ odpověděl Mo Ran a otřásl se smíchem, „nemůžu uvěřit tomu, že tě ty přezdívky tak rozcílily. To jsi ještě neslyšel, jak mistrovi říkají žačky, z toho se osypeš.“

Xue Meng vyvalil oči: „A jak mu říkají?“

Mo Ran beze spěchu pokračoval: „Jak by mu asi říkaly – jsou to přece holky – je to takový uhlazenější. Je to něco jako hrušňový květ v bledém svitu luny, jarní sníh, vévoda Chu z Lin'anu, lotosový krasavec. Nebesa.“

„Všechny tyhle přezdívky ještě ujdou. Ale jak mu říká starší Tanlang, který má sám mizernou povahu a vypadá děsně, to je daleko horší.“

Ze všech dvaceti starších na hoře Sisheng měl Chu Wanning nejhorší vztahy právě se starším Tanlangem. Chu Wanning se tedy zeptal: „Jak mu říká?“

„Je to něco jako kyselé zelí. To asi kvůli jeho pleť,“ zalykal se smíchem Mo Ran.

„Mengmeng, nedívej se na mě tak, sám máš pár přezdívek.“

Xue Meng vypadal, jako by spolkl najednou celé vejce: „Co? Já taky?“

„Jasně,“ zubil se Mo Ran.

Xue Meng se snažil tvářit tak, že mu to vůbec nevádí, odkašlal si a zeptal se: „No tak, jak se mi říká?“

„Chvostík.“

„... Proč?“

„Proč se ptáš, není to jasný?“ Mo Ran sice krčil rameny, ale mluvil zvesela, nakonec plácnul do stolu a začal se bláznivě smát: „Protože jsi jako páv, který pořád a všude pyšně ukazuje svůj ocas, hahaha.“

Xue Meng vyskočil na nohy a vztekle zasyčel: „Mo Rane, já tě zabiju!!!“

Když se konečně dosyta najedli a napili, bylo už po půlnoci. Vrátili se na horu Sisheng, kde Chu Wanninga jeho hloupí žáci poslali do sídla staršího Xuanji. Popřál jim dobrou noc. Xue Meng si s ním tvrdohlavě chtěl dohodnout sraz u bambusového lesíku, ale protože Chu Wanning netušil, kdy se mu vrátí jeho původní podoba, zdráhal se s tím souhlasit. Namísto toho Xue Mengovi slíbil, že se s ním setká, když bude mít volno.

Chu Wanning počkal, až jeho žáci odejdou dost daleko a pak vzlétl až nad střechy, a jak pospíchal zpátky do Pavilónu rudých lotosů, odrážel se od střešních tašek.

Následující ráno se Chu Wanning vzbudil a pak propadl sklíčenosti, protože zjistil, že stále vězí v dětském těle. Vylezl na dřevěnou stoličku a se přimhouřenýma očima dlouho pozoroval osobu v zrcadle. Neměl vůbec chuť se učesat. Chvilí dumal a potom se rozhodl jít za Xue Zhengyongem.

„Cože? Vy jste se včera viděl s Meng Erem a Ran Erem?“

„Ano, řekl jsem jim, že jsem žák staršího Xuanjiho a nezdálo se, že by o tom pochybovali,“ řekl Chu Wanning. „Ale když se vás Xue Meng přijde ptát, prosím, neprozradte mne. Co je důležitější, kultivuji už více než deset dní, ale nic se nezlepšilo. Pokud se nic nezmění, budu muset přece jen zajít za starším Tanlangem.“

„Ohó, náš stydlivý starší Yuheng, se už dnes nestydí?“

Chu Wanning na něj vrhnul ledový pohled. Jenže takový pohled u malého dítěte nedělal žádný velký dojem, vypadal prostě jako rozzlobené dítě. Chu Wanning jako dítě byl velmi roztomilý a Xue Zhengyong mimoděk natáhl ruku, aby ho pohladil po hlavě.

Chu Wanning však zničehonic řekl: „Vůdce sekty, až se mé tělo zase zotaví, mohl byste požádat v Síni oděvů aby mi ušili nové šaty, takové jako se nosí na hoře Sisheng. Ne bílé.“

Xue Zhengyong překvapeně strnul: „Já myslel, že lehkou zbroj nosíte nerad?“

„Je dobré čas o času změnit svůj vzhled,“ řekl zamračený Chu Wanning a odešel.

Ačkoli starší Tanlang neměl s Chu Wanningem dobré vztahy, v přítomnosti pána sekty se držel zpátky. Nevysmíval se Chu Wanningovi otevřeně, ale stačilo se mu zadívat do očí, a bylo jasné, co si myslí.

Chu Wanning se s nečitelným výrazem zadíval na staršího Tanlanga. Tanlangovy oči zazářily škodolibým veselím, jako když se odpálí ohňostroj.

„Diagnóza paní Wang byla víceméně správná.“

Starší Tanlang uvolnil Chu Wanningovo zápěstí, protože skončil se zkoumáním jeho tepu a Chu Wanning mu svou ruku okamžitě vytrhl a stáhl si rukáv dolů.

„Jak je možné, že už uplynulo deset dní a nedošlo z žádné změně?“

I když jste se nedostal do styku s příliš velkým množstvím mízy nebeské vrby, její účinky jsou velice silné a obávám se, že bude trvat značně dlouhou dobu, než získáte svůj původní vzhled,“ odpověděl Tanlang.

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se Chu Wanning.

„Nejsem si zcela jistý, ale pravděpodobně okolo deseti let.“

Chu Wanningovi se rozšířily oči. Starší Tanlang se pokoušel zachovat si klidnou tvář, ale oči mu svítily radostí z Chu Wanningova neštěstí: „No ano, může vám trvat až deset let, než se vrátíte ke svému původnímu vzhledu.“

Chu Wanning se na něj upřeně zadíval a potom sklíčeně pronesl: „A nepokoušíte se mě oklamat?“

„To bych si přece ke staršímu Yuhengovi nikdy nedovolil,“ řekl Tanlang s úsměvem. „Když se ptáte, váš stav je velmi dobrý. Vaše tělo se zmenšilo, po mentální stránce jste poněkud omládl – jenom trošičku – a co víc, vaše kultivační úroveň je nedotčená, tak proč spěchat?“

Chu Wanning zpopelavěl a zmlkl.

Tanlang pokračoval: „Nicméně, není jisté, že během těchto deseti let zůstanete v podobě dítěte. Stromová míza ve vašem těle cirkuluje obdobně jako duchovní energie, takže pokud

nebudete užívat žádné duchovní techniky, mohl byste získat svou původní podobu za tři až pět měsíců.“

„To by přece šlo!“ Xue Zhegyongův zrak se rozjasnil, jako by právě spatřil první paprsky úsvitu.

Ale Tanlang se jen pousmál: „Vůdce sekty, nebuďte příliš ukvapený, ještě jsem nevysvětlil vše. I když starší Yuheng získá zpět vzhled dospělého muže, nebude moci příliš často využívat duchovní techniky, protože když se jeho duchovní síla vyčerpá přílišným nadužíváním, vrbová míza znovu začne působit a on se opět změní v dítě.“

„Nadužívání? Kolik je tady příliš?“ vykřikl Xue Zhengyong.

„Protože míza již pronikla celým tělem,“ řekl Tanlang, „bude moci duchovní sílu užívat nanejvýše dvakrát denně.“

Chu Wanning promluvil hlasem tvrdým a chladným jako ocel: „V hradbě mezi říší démonů a tímto světem vznikají trhliny, které je třeba neustále opravovat, vytváření robotů rovněž vyžaduje duchovní sílu. Pokud ji budu moci užívat jen dvakrát denně, budu úplně k ničemu.“

„Pak se nedá nic dělat,“ řekl výsměšně Tanlang. „Ale i když říše lidí ztratila Beidoua nesmrtelnosti, je možné, že slunce zítra nevyjde na západě.“

Xue Zhengyonga se zmocnily obavy: „Tanlangu, přestaňte už s těmi jízlivostmi. Máte největší léčitelské schopnosti v celém kultivačním světě, tak něco vymyslete. I když to Yuhengovu kultivaci neovlivnilo, má dětské tělo a jeho schopnosti rozhodně nemohou být stejné jako předtím. Ani nemluvě o tom, že jestli se jiné sekty dozví, že starší Yuheng byl u jezera Jincheng zraněn, mohou si na nás vymyslet ledačos. Deset let je moc dlouhá doba, můžete snad zkusit nějaké léky nebo můžete...“

Starší Tanlang se ušklíbl a polovině věty ho přerušil: „Vůdce sekty, míza, která se dostala Beidouovi nesmrtelnosti do krve pochází z věkovitého duchovního stromu, není to žádný obyčejný jed. Opravdu jste si myslel, že jen tak přijdu a na místě ho uzdravím? Myslím, že to by pro dnešek stačilo. Musím jít připravovat léky. Bylo by lépe, abyste už šli,“ řekl nakonec Tanlang tiše.

„Tanlangu!“ vykřikl Xue Zhengyong a chtěl pokračovat. Chu Wanning ho však zatahal za lem šatů a řekl: „Vůdce sekty, pojďme.“

Ale když došli ke dveřím, ozval se zezadu Tanlangův hlas: „Chu Wanningu, kdybyste se odhodlal mě zdvořile a pokorně požádat, kdo ví? Možná bych byl ochotný pro vás vytvořit lék. I když jsem ještě nikdy neviděl nikoho ve vašem stavu, neznamená to, že bych vám nemohl pomoci. Měl byste se nad tím zamyslet.“

Chu Wanning se ohlédl a odpověděl: „A co znamená zdvořile a pokorně?“

Tanlang se opřel o pohovku a beze spěchu se začal přehrabovat v balíčcích stříbrných lékařských jehel na stole, když uslyšel Chu Wanninguův hlas, vzhlédl, v očích přezíravost: „Když jsou jiní lidé v úzkých, pokleknou a poprosí o pomoc. Protože jsme ze stejné sekty, nepožaduji, abyste pobil čelem o zem, ale když si kleknete a řeknete mi pár zdvořilých slov, pomohu vám.“

Chu Wanning neříkal nic, jen na něj netečně hleděl.

Po chvíli utrousil: „Kyselé zelí, vy snad blouzníte.“ Pak Chu Wanning mávl rukávy, odešel a nechal vyjeveného staršího Tanlanga aby přišel na to, co myslel tím kyselým zelím.

Míjel den za dnem. Starší Yuheng oznámil, že se odebral do ústraní medítovat, ale ve skutečnosti byl uvězněný v těle dítěte a nemohl získat zpět svou původní podobu. Věděl o tom nejprve Xue Zhengyong, potom se to dozvěděli paní Wang a starší Tanlang, a aby se věc

nevyzradila, byl informován také starší Xuanji. Jako mrknutí oka uplynulo několik měsíců. Dveře Pavilónu rudých lotosů byly pro návštěvníky zavřené a Xue Meng i jiní začali mít obavy.

„Mistr medituje v ústraní už víc než sedmdesát dní, proč se ještě nevrátil?“

„Možná zvyšuje svou úroveň kultivace.“ Shi Mei uskl z pohárku dešťovou vodu a zadíval se na temnou, zataženou oblohu za oknem. „Bude padat sníh a blíží se Nový rok. Nejsem si jistý, zda se mistr vrátí ještě před ním.“

Mo Ran listoval šermířskou příručkou a když zaslechl Shi Meiova slova, řekl: „Asi ne. Nedávno nám poslal květ jabloně haitang se vzkazem, že to ještě potrvá. Pochybuju, že by to ještě stihl.“

Na hoře Sisheng měli právě den volna, kdy žáci nemuseli cvičit kultivaci. Mo Ran a druzí dva si společně připravili čaj a ohřáli víno. Bambusové rolety malého pavilónu byly napůl stažené a zpoza těžkých závěsů se líně plazily pramínky páry. Později se k nim přidal nový společník, který s nimi teď trávil dost času – žák staršího Xuanjiho, Xia Sini.

Ode dne, kdy se setkal s Xue Mengem, ho Xue Meng každou chvíli lákal ke společné kultivaci nebo k zábavám, a netrvalo dlouho, a vytvořili nerozlučný kroužek. Tak se skupinka tří žáků staršího Yuhenga trochu záhadně rozrostla na čtyři.

Právě teď Chu Wanning, který užíval jméno Xia Sini seděl u stolu a jedl sladké zákusky. Měl vybrané způsoby, přesto byla rychlost, s jakou je polykal ohromující.

Xue Meng se na něj náhodou zadíval, překvapeně se zarazil, pak jeho pohled sklouzl na talíř a udiveně se zeptal: „Jé, mladší bratříčku, po kom jsi zdědil to bezedné břicho?“

Chu Wanning jedl koláč s příchutí vonokvětky. Koláč byl moc dobrý a on se neobtěžoval Xue Mengovi odpovědět a navíc, byl tu někdo, kdo ho o něj chtěl připravit. Mo Ran a Chu Wanning se současně natáhli po posledním kousku koláče. Jejich pohledy se střetly, jako by jim z očí zsršely jiskry.

„Pustí,“ řekl Chu Wanning.

„Ne,“ opáčil Mo Ran.

„Ruce pryč.“

„Už jsi měl osm kousků, tenhle je můj.“

„Můžeš si dát něco jiného než vonokvětkový koláč.“

Mo Ran se na něj pronikavě zadíval a pak vytáhl svůj hlavní trumf: „Mladší bratříčku, když budeš jíst moc sladkostí, zkaží se ti zuby.“

„To je jedno.“ Chu Wanning byl velice klidný. „Je mi teprve šest, takže to nevádí.“

Ozvalo se hlasité plesknutí; Xue Meng uhodil Mo Rana a přitom jízlivě pronesl „Mo Weiyu, proč musíš být tak nesnesitelný, kolik ti je, že se musíš s mladším bratříčkem přetahovat o jídlo?“

V okamžiku, kdy si Mo Ran zakryl hlavu a řekl: „au“, Chu Wanning rychle popadl zbývající kousek koláče, jeho ruce byly velice rychlé a tvář kamenná, ale jak si z něj ukousl, začal se cítit náramně spokojeně.

„Bratříčku!!“

Chu Wanning si ho nevšímal a věnoval se svému koláči.

V okamžiku, kdy zazněl pronikavý pískavý zvuk, byli ti čtyři zaměstnaní hádkou. Zvuk pronikal oblohou a odrážel se od skalisek hory Sisheng. Chu Wanning zbledl: „Svolávací signál?“

Xue Meng nadzdvihl závěs, aby se mohl podívat z okna. Žáci, kteří se procházeli venku, se zastavili a překvapeně se rozhlíželi.

Při zapískání svolávacího signálu se museli všichni z hory Sisheng shromáždit na dvoře před Síňí Věrnosti. To pískání se mělo ozvat jen pro případ poplachu. Než do sekty vstoupil

Chu Wanning, to pískání znělo často, když byla narušena hradba mezi říší démonů. Od Chu Wanningova příchodu už nebylo dlouho slyšet.

Shi Mei odložil knihu a šel k Xue Mengovi: „To je divné, co se mohlo stát tak naléhavého?“
„Nevím, ale není čas si s tím lámat hlavu, pojďme se podívat.“

Jen Mo Ran mlčel. Stiskl rty a sklopil řasy, aby zakryl nezvyklý lesk ve svých očích. Věděl, co to pískání znamená, ale co si pamatoval, stalo se to jindy, nemyslel si, že k tomu dojde tak brzy...

Všichni čtyři dorazili na horu Sisheng a jeden po druhém přicházeli i jiní žáci. Zanedlouho se celé nádvoří před Síní Věrnosti zaplnilo staršími a jejich žáky.

Když se všichni shromáždili, dveře Síně Věrnosti se rozlétly a ven vyšel Xue Zhengyong, zastavil se před zábradlím obloženým nefritem, nad mramorovým schodištěm. Za ním kráčelo šest překrásných žen, některé byly okouzující, jiné vypadaly chladně, ale všechny byly nesmírně rozkošné. Stály tam na větru, na sobě jen lehké mušelínové šaty, i když bylo velmi chladno, jejich červené suknice byly jako ranní červánky, jejich oči žhnuly šarlatovým ohněm, okolo hlavy jim vlály hedvábné stuhy a každá z nich nesla na čele mezi obočím rudý plamen.

Xue Meng strnul. A nejen on – každý, kdo uviděl tu šestici žen, vypadal napjatě.

Xue Meng dlouho zíral, než se mu podařilo roztřeseným hlasem promluvit: „Vyslankyně pernatého klanu ... přišly, ... přišly opravdu ze Zhuque, ze země nesmrtelných?“

55. kapitola – Jeho Výsost je celá nesvá

Zhuque se sice označuje za zem nesmrtelných, ale její obyvatelé ve skutečnosti nesmrtelní nejsou. Je to lid smíšené krve, napůl nesmrtelní a napůl démoni.

Ve světě kultivace to jsou oni, kdo se nejvíc podobá nesmrtelným a jsou známí také jako „pernatý klan.“

Pernatý klan žil u Pramene broskvových květů za labyrintem hory Jihua a jen zřídka zasahoval do lidských záležitostí. Ale polovina krve, která jim kolovala v žilách patřila smrtelníkům, a nemohli se od nich úplně stranit. Proto se objevovali mezi kultivujícími v dobách velkých zmatků a katastrof, aby svou nesmírnou mocí pomáhali smrtelným lidem.

Když Mo Ran ve svém minulém životě stvořil peklo na zemi a všechno obrátil vzhůru nohama, objevilo se jich hodně. Ale všechna jejich moc proti císaři, který ovládl a zdokonalil zapovězené techniky, nic nezmohla. Mo Ran uštvál a zabil každého z nich, šlapal po zemi zalité krví a pokryté vytrhaným peřím. Krásný kraj Zhuque, zemi nesmrtelných, zpustošil oheň. Byla to tak ohavná, tak šílená vzpomínka, že Mo Rana pokrýl pot, kdykoli mu přišla na mysl. Říkal si, že tehdy byl jako posedlý, zaslepený nekonečnou krutostí.

Ale teď neměl sílu se pernatému klanu postavit. Díky jejich původu byla duchovní většina kultivujících mnohem slabší. Na celé hoře Sisheng bylo mezi staršími jen několik nejlepších, kteří se jim mohli postavit.

Xue Meng se bezděčně zadíval na Mo Ranův obličej a polekal se: „Co je s tebou? Proč jsi tak bledý?“

„To nic není,“ sklopil oči Mo Ran a zašeptal: „Jenom jsem běžel moc rychle.“

Příchod zástupců Pernatého klanu v minulém životě předznamenal Shi Meiovu tragédii. Mo Ranovi vyskočilo srdce až do krku; myslel si, že do těch událostí zbývá ještě dlouhá doba; jak to že se tolik věcí děje oproti minulosti jinak?

Bledé zimní slunce se sotva drželo na nebi a osvětlovalo svět zahalený do bílého smutečního ošacení. Mo Ran se pod tím slabým sluncem neubráníl tomu, aby nechytil Shi Meie za ruku.

Shi Mei zamrkal: „Co se děje?“

Mo Ran jen potřásl hlavou, ale neodpověděl.

V ten okamžik začal Xue Zhengyong mluvit. Jeho slova se příliš nelišila od toho, co řekl v minulém životě.

„Důvod, proč jsem vás sem dnes všechny svolal, je ten, že znovu přišli vyslanci pernatého klanu. Stejně jako před osmdesáti lety, přišli od Pramene broskvových květů do světa lidí, aby pomohli v době předpovězené pohromy.“

Odmlčel se a zadíval se dolů na shromážděné žáky.

„Jak všichni víte, magickou hradbu na pomezí říše duchů a démonů původně vztyčil bůh Fuxi, ale během miliónů let se postupně zeslabovala a vždy když uplyne několik desítek let, prolomí se. V minulých letech se její síla den ode dne zmenšovala, a navzdory největšímu úsilí nás všech -.“

Xue Meng tiše zabručel: „Táta pěkně kecá, bylo to jedině mistrovo úsilí.“

„Navzdory největšímu úsilí nás všech, se praskliny zvětšují a bariéra se zhroutí, stejně jak se to stalo před desítkami let. Až ta chvíle nastane, hranice mezi světem lidí a světem duchů a démonů bude prolomena, proniknou jí tisíce démonů a lidé budou trpět. Abychom se takové pohromě vyhnuli, přišli mezi sekty vyslanci pernatého klanu, aby vybrali ty, kteří mají nejvhodnější druh duchovní síly a nejlepší vrozené nadání, a ti navštíví Pramen broskvových květů a tam budou kultivovat v ústraní.“

Jeho slova způsobila v zástupu rozruch. Pernatý klan vybírá lidi, aby zvýšili svou kultivační úroveň přímo u Pramene broskvových květů v zemi nesmrtelných?!

Všichni žáci byli napřed překvapení, pak rozčilení, nadšení, a nakonec si všichni, bez ohledu na své skutečné schopnosti, začali tajně dělat naděje.

Jen Mo Ran neměl ani trochu radost, a jeho rysy ztvrdly napětím. Obvykle se dokázal ovládat a skrývat své skutečné pocity tak dobře, že nikdo nedokázal poznat, co je skutečné, a co jen předstírá, ale teď nedokázal své pocity ukrýt.

Souviselo to se Shi Meiovou smrtí. Tehdy pernatý klan Shi Meie vybral a on jel k Pramenu broskvových květů kultivovat. Nedlouho po jeho návratu došlo k prolomení ochranné hradby velkého rozsahu a do světa se dostalo velké množství duchů a démonů.

Shi Mei bojoval společně s Chu Wannigem a společně zavírali největší prasklinu. Jenže Shi Mei nebyl tak silný jako Chu Wanning a když nespočetní démoni viděli, že se jim svět smrtelníků uzavírá, všichni jako smrtící proud zamířili k Shi Meiovi, který se pokoušel obnovit rovnováhu bariéry a zasáhli ho.

Démonická energie pronikla jeho srdcem i duší.

Chu Wanning nehnul ani prstem, aby mu pomohl a nepokusil se je ani zastavit. Když Shi Mei padal z vrcholku dračího sloupu, namísto toho raději použil všechnu sílu, která mu zbyla, aby zacelil zbytek poničené bariéry, který předtím Shi Mei nedokázal opravit.

Toho dne sněžilo. Shi Meiův pád vypadal jako by se jen snesla další maličká sněhová vločka. Sníh padal nepřetržitě, zakrýval oblohu. Nikdo se nestará, jestli ledové krystaly ve tvaru šesticípých hvězd roztají. Stejně mizí lidé, po desítkách let svých životů, pokolení za pokolením, a nikoho kromě nejbližších nezajímá smrt obyčejného člověka.

V tom sněhu, v té hrůze, Mo Ran držel Shi Meie v náručí a jeho dech byl stále slabší a slabší. Klekl si na zem a prosil Chu Wanninga, aby na něj shlédnul, aby ho zachránil. Ale Chu Wanning se nakonec jen odvrátil a ztratil se v bílé dálce, a přeťal pouta mezi mistrem a žákem, aby sám dosáhl věhlasu.

Směšné. Všechno, co měl Chu Wanning rád, o co se staral, o co usiloval, to všechno bylo směšné.

Například: Chu Wanning měl rád zvuk deště dopadajícího do lotosového jezírka, a měl rád melancholické verše básníka Du, který tak zoufale lpěl na dokonalosti formy.

Například: Chu Wanning se staral o rašící o rostliny, když přicházelo jaro, o smrt cikád na podzim, staral se o zažehnuté plameny válek, kde bojují a umírají prostí lidé.

Například: Chu Wanning je vždy učil, aby byli spravedliví, aby upřednostňovali druhé před sebou samými.

Ale Mo Ran si říkal: k čertu se všemi lidmi! Proč by se měl o lidi zajímat, proč by se o ně měl starat, záleží snad na tom, jestli žijí nebo jsou mrtví?

Mo Ranovi bylo jedno, jestli Chu Wannigovi zní šumění deště jako šepot ztracených duší a jeho květiny zalévají slzy vyhnanců. Pro něj byl déšť jen obyčejný déšť a rostliny jen obyčejné byliny. A „prostí lidé“ to byla jen slova na papíru, komu na nich sakra záleží?

A tak si začal myslet, že Chu Wanning je jenom odporný pokrytec, který žvaní o povinnosti a soucitu, jako by mu na srdci leželo všecičko pod nebesy, ale ve skutečnosti nemá ani to srdce zachránit vlastního žáka.

Potom se Chu Wanninga rozhněvaně ptal: „Bolí tě srdce? Necítíš alespoň trochu studu? Říkal jsi, že bychom dávali ostatním přednost před sebou samými, ale ty pořád žiješ a Shi Mei zemřel, když poslechl tvoje příkazy! To ty jsi ho zabil, ty pokrytče, ty lháři! Máš ty vůbec srdce? Když Shi Mei padal dolů volal na tebe, volal: mistře. Slyšel jsi ho? Slyšel jsi ho? Proč jsi ho nezachránil... proč jsi ho nezachránil!“

„Chu Wanningu máš srdce z kamene. Máš... Nikdy ses o nás nestaral. Nestaral... nestaral.“
A pak se vším skoncovali, tak jak skoncovali.

Chu Wanning byl ve světě kultivace všemi obdivovaný a ctěný, byl jako nekorunovaný král a nikdo neutrousil ani slovo o těch, které nechal zemřít; Shi Meiova smrt byla jen jako zrnko písku pod nohama vítěze. Vyměnil málo nadaného žáka za pokoj a blahobyt, za takzvaný mír. Nikdo by neřekl, že udělal něco špatného. Jen Mo Ran viděl, že třpytivá koruna na jeho hlavě je vyřezaná z kostí mrtvých, že jeho úspěch stojí na Shi Meiově smrti.

Z hloubi duše ho nenáviděl.

„Hej, mladíku.“

„Hej.“

Jeho čela se dotkla teplá dlaň. Mo Ran se lekl a široce rozevřel oči, jak ho někdo vytrhl z jeho vzpomínek. Přímo před ním se objevila jemná, zářivě krásná tvář. Jedna z vyslankyň pernatého klanu k němu přistoupila, aniž si jí všiml a laskavě se na něj usmívala.

„Vy spíte s otevřenýma očima, zatímco před vámi se otevírá úžasná příležitost?“

„Ó, starší sestro, odpusťte.“ Mo Ran se ze všech sil snažil vzchopit a aby nevybudil podezření, usmál se na vyslankyni. „Já vždycky hodně sním a tolik jsem si přál, aby mě vybrali, že jsem si začal představovat, jak asi Pramen broskvových květů vypadá, až jsem zapomněl, kde to jsem. Omlouvám se.“

Zatímco Mo Ran bloudil ve svých vzpomínkách, vyslankyně pernatého klanu sešly dolů a začaly vybírat mezi shromážděnými žáky. On však byl tak ponořený do svých myšlenek, že si nevšiml, co se děje kolem něj.

Vyslankyně se sladce usmála a pak řekla něco, co Mo Ran vůbec nečekal: „Vaše duchovní síla je čistá a vaše kultivační úroveň i nadání jsou vysoké. Pokud chcete k Prameni broskvových květů, poďte za mnou.“

K Prameni broskvových květů? V minulém životě přece vybrali jen Shi Meie a Chu Wanningu, tak proč teď –

Byl tak vyvedený z míry, že nedokázal ani promluvit. Naštěstí si všichni mysleli, že je úplně přirozené, že když vás vybral pernatý klan, tak budete vyvedení z míry a překvapení. Nikdo si nemyslel, že se chová divně, jen po něm závistivě pokukovali.

Vyslankyně ho odvedla do Síně věrnosti a když pominulo jeho rozrušení a srdce mu přestalo divoce bít, zaplavila ho divoká radost, kterou nikdo jiný neviděl.

V tomto životě jsou opravdu věci jinak.

Ještě nevěděl, jestli jsou to změny k lepšímu nebo k horšímu a proč se jeho osud změnil, ale přinejmenším může také jet k Prameni broskvových květů. Pokud se bude učit u pernatého klanu také on, možná, že až nastane čas, těžký úkol opravy bariéry nepřipadne Shi Meiovi.

Opravdu to nebyl vzdělanec a ani když žil dva životy, nechápal, co znamená upřednostňovat druhé před sebou samými. Ale Shi Mei byl ten, kdo k němu byl na celém světě nejlaskavější, a na ničem nezáleželo víc, než na něm. Včetně tohoto masa a kostí spojených s napůl navracenou duší.

Pokud Shi Mei zůstane naživu, klidně to všechno zahodí.

Jenže když vyslankyně skončily s výběrem a všechny zavedly do Síně věrnosti, Mo Ran zjistil, že je to úplně jiné než v jeho minulém životě.

Shi Mei tu, stejně jako tehdy, byl, ale protože Chu Wanning pobýval v ústraní, zmeškal a nebyl mezi vybranými. Místo něj byl na jeho místě žák staršího Xuanjiho Xia Sini. Ještě překvapivější bylo, že k Prameni broskvových květů byl pozván také Xue Meng, když vyslankyně řekla: „Lpí na vás moc božského meče Gouchena vznešeného. Jak pozoruhodné.“

Od Nebeské věže zazněl hluboký hlas zvonu, který se rozléhal po celé hoře Sisheng.

„Z hory Sisheng v dolní kultivační oblasti byli vybráni Xue Ziming, Mo Weiyu, Shi Mimgjing a Xia Sini, celkem čtyři.“

Vůdkyně vyslankyně si nejprve promluvila s Xue Zhengyongem a teprve potom se rozhodla vyslat se vzkazem majnu.

Pozvedla ruku, na jejím prstu seděl nádherně zbarvený pták, a pokračovala: „Ti čtyři jsou velice výjimeční, mají nadání i ryzí povahu. Konec zprávy.“

S tím ptákem vyslala pryč. Majna si zapamatovala její slova a s máváním svých mohutných křídel rychle zmizela v dálce.

Příležitost cestovat k Prameni broskvových květů byla vzácná, snad vzácnější než získat magickou zbraň a nikdo by se jí nevzdal. Navíc měli studovat techniky, které měly zabránit proražení bariéry mezi říší duchů a démonů, což je pro ty, kteří kultivují, skutečná povinnost a tu nikdo nemohl odmítnout.

Mohlo to trvat pár měsíců, nebo také tři až pět let. Pernatý klan nebyl nelidský, a protože už byl téměř konec roku, dovolili jim, aby napřed oslavili Nový rok a teprve potom se vydají k Prameni broskvových květů u hory Jihua.

Když Mo Ran přemýšlel nad tím, že teď bude moci odjet k Prameni broskvových květů společně se Shi Meiem, cítil obrovskou radost. Ale netrvalo dlouho a všechna radost vyprchala. Nejprve nechápal proč, až jednoho dne, když obešel úpatí jižního vrcholku hory Sisheng, uviděl zamčený Pavilón rudých lotosů.

Mo Ranovy kroky se zpomalily a pak zastavil. Stál tam a sledoval, jak se hora ztrácí v oblacích. Chu Wanning tráví v ústraní už třetí měsíc.

Zdálo se, že v tomto životě nenávisť vůči němu mizí... I když si znovu a znovu připomínal, že nesmí zapomenout, jak vypadala Chu Wanningova tvář, když jeho a Shi Meie opustil, občas k němu cítil soucit a tak byl zmatený.

Xia Sini šel spolu s ním. Když viděl Mo Ranův zvláštní výraz, s jakým se zamyšleně dívá na jižní vrcholek hory, sevřelo se mu srdce: „Co je?“

„Mladší bratříčku, myslíš, že on se ukáže, ještě, než odejedeme?“

„... On?“

„A.“ Mo Ran zmlkl, probral se a usmál se na Chu Wanninga. Potom, co spolu strávili nějaký čas, pochopil, že tenhle mladší bratříček je chytrý a citlivý a dost si ho oblíbil.

„Mluvil jsem o svém mistrovi, starším Yuhengovi.“

„Chápu.“

Mo Ran vzdechl a zamumlal: „Ještě nikdy nestrávil v ústraní tak dlouhou dobu. Je možné, že zranění, které utrpěl v jezeře Jincheng bylo ve skutečnosti velmi vážné?“

Bylo to poprvé, kdy se sám zmínil o svém mistrovi. Chu Wanning věděl, že to není možné, ale musel se zeptat: „Chybí ti?“

56. kapitola - Jeho Výsost vaří knedlíčky

Když dostal takovou otázku, zatvářil se Mo Ran rozpačitě.

Chybí mi?

Navzdory hluboké, nepřekonatelné zášti z minulého života, mu Chu Wanning v tomto životě nijak neublížil. Naopak, neustále ho chránil před nebezpečím a kvůli němu byl od hlavy až k patě samý šrám a modřina.

Po dlouhé době se konečně zmožil na odpověď: „Ehm... pokaždé, když byl zraněný, bylo to jen kvůli mně...“

Když Chu Wanning viděl, jak se tváří, ucítil v srdci teplou jiskřičku. Chystal se Mo Ranovi něco povědět, ale zarazil se kvůli tomu, co řekl hned potom.

„Udělal toho pro mě až moc, a já jen doufám, že mu pomůžu, aby se rychleji uzdravil. Nechci mu toho dlužit příliš.“

Jiskřička tepla v jeho srdci zhasla. Chu Wanning chvíli stál na místě bez jediného pohybu jako zkamenělý a cítil se hrozně směšně. Mo Ran už mu řekl, že to jediné, co mezi nimi je, je vztah mistra a žáka. Je to jen jeho chyba, že se mu začala samým rozrušením točit hlava, když spatřil jen náznak naděje. Vrhнул se přímo do plamene jako noční motýl a skončil spálený na popel. Nemůže z toho nikoho vinit.

Chu Wanning se usmál; ten úsměv musí být ošklivý a smutný.

„Přeceňuješ to. Jsi jeho žák a nemůžeš mu nic dlužit. Všechno, co dělá, dělá ze své vůle.“

Mo Ran se na něj zadíval: „A ty – ty jsi ještě malý, ale máš řeči jako dospělý.“

Rozesmál se a pohládl Xia Siniho po hlavě.

Chu Wanning se tomu nejprve smál, ale po chvíli se mu začaly drát slzy do očí. Přímo před sebou měl tu rozzářenou mladou tvář. Tiše řekl: „Mo Rane, já už si s tebou nechci hrát, nech mě být.“

Mo Ranova hlava byla z těch natvrdlejších a vůbec si nevšiml, že malý bratříček se teď chová jinak. Navíc si zvykl vyvádět a šaškovat s „Xia Xinim“, takže neváhal a štípl ho do té hladké dětské tvářičky. Mo Ran našpulil rty a zapitvořil se: „Pffft, copak bratříčka zase rozzlobilo?“

Chu Wanning zíral na obraz dítěte který se odrážel v jeho očích, dítěte s ošklivým úsměvem na zčervenale tváři, které vypadalo jako nějaká malá legrační příšerka.

„Přestaň.“

Mo Ranovi nic nedošlo a škádlil ho jako obvykle: „Dobře, dobře, jen se nehněvej, už nebudu říkat, že si hraješ na dospělého, hm? No tak, udobříme se, říkej mi zas starší bratříčku...“

„Už mě nech.“

„Buď hodný, říkej mi starší bratříčku a já ti koupím vonokvětkový koláč.“

Chu Wanning zavřel oči, řasy se mu slabě chvěly a pak konečně zajímavým hlasem promluvil: „Mo Rane, já si nedělám legraci, já už si s tebou vážně nechci hrát. Můžeš mě nechat na pokoji?“

Svraštil čelo; tenká obočí se skoro spojila. Slzy mu netekly jen proto, že pevně zavřel oči, ale hlas měl plačtivý: „Mo Rane, to bolí...“

To bolí, nosit ve svém srdci jediného člověka, proto to pečlivě ukryl co nejloubeji. Nevadí, že ho ten člověk nemá rád, stačí, že na něj může myslet, ochraňovat ho, nevadí, že ho nemůže mít, nic z toho nevadí.

Ale ten člověk dává všem svou laskavost a něhu jiným a pro něj má jen bodavé ostny a trny. Nosí ho v srdci a kdykoli se pohne, jeho srdce začne krváčet. Den za dnem se objevují nové rány, a ty staré se ani nestačí zahojit.

Chu Wanning věděl, že i když nebude usilovat o jeho náklonnost, každý okamžik, kdy jej nosí ve svém srdci, ho jen zraňuje. Nevěděl, jak dlouho ještě dokáže tu bolest snášet, nevěděl, kdy se konečně zhroutí.

Mo Ranovi konečně došlo, že něco není v pořádku a přestal ho škádlit. Bezradně ho pohládl po zrudlé tváři.

Chu Wanning si pomyslel, že být v těle dítěte nakonec není tak špatné. Přinejmenším může bez cavyků dát najevo, co mu není po chuti a může ukázat i svou zranitelnost.

Přinejmenším on má o něj trochu starost.

V okamžiku tu byl Nový rok. Na hoře Shisheng panoval tou dobou největší shon. Všichni žáci měli plné ruce práce s vylepováním červených talismanů a zametáním sněhu. Vrchní kuchař v Sále Meng Po byl od rána do večera v jednom kole, jak připravoval pochoutky na slavnost konce roku. Ani starší nezůstávali pozadu a pilovali kouzla, kterými chtěli přispět k novoroční zábavě. Například starší Tanlang proměnil jezírko plné vody na jezírko plné dobrého vína, starší Xuanji vypustil do všech koutů tři tisíce ohnivých myší, které choval, aby každému přinesly trochu tepla a světla a zahnal y zimu. Starší Lucun očaroval sněhuláky, které všichni stavěli, takže pobíhali kolem hory a na každého, koho potkali pokřikovali: „Šťastný Nový rok!“

Nikdo neočekával, že by se starší Yuheng přidal. Ve skutečnosti byl pořád v ústraní. Byl pryč už dlouho a od začátku se nikomu ani neukázal. Xue Meng stál u okna, s tváří obrácenou vzhůru sledoval, jak se z nebe snášejí květy jabloně haitang a řekl, jako by ho něco trápilo: „Zítra už budeme pryč. Vypadá to, že už ho před odjezdem nevidíme... Zajímalo by mě, co mistr asi teď dělá?“

„Určitě kultivuje,“ řekl Mo Ran s ústy plnými rozkousaného jablka. „Když o tom mluvíme, všichni starší mají dnes večer něco předvést. To je hloupý, že tu mistr není. Kdyby tu byl, musel by taky něco ukázat. Zajímalo by mě, co by to bylo.“

Mo Ran se začal smát a pak řekl: „Možná by zahrál scénku ‚Jak se rozzlobit‘, co?“

Xue Meng se na něj zadíval: „A co třeba hra ‚Jak zbičovat Mo Weiyua k smrti‘?“

Byl Nový rok a Mo Ran se proto na Xue Menga za jeho drsné žertování nezlobil. Pak si na něco vzpomněl: „No jo, viděl jsi dneska našeho mladšího bratříčka?“

„Myslíš Xia Siniho?“ odpověděl Xue Meng. „Neviděl jsem ho, ale je to žák staršího Xuanjiho. Xuanji je tak hodný, že ho nechává, aby za námi chodil každý den. Jenže hádám, že kdyby na nás nalepil i při novoroční slavnosti, jeho mistr by nejspíš byl vzteky bez sebe.“

Mo Ran se zasmál: „To se vsadím.“

Paprsky zapadajícího slunce nad Pavilónem rudých lotosů ohlašovaly příchod večera. Chu Wanning držel v ruce pilulku a pozorně si ji prohlížel. Xue Zhengyong seděl proti němu a naléval si čaj, i když mu Chu Wanning žádný nenabídl. Vzal si i křupavé pečivo z podnosu, s etiketou si zbytečně nelámал hlavu.

Chu Wanning se po něm podíval, ale Xue Zhengyong klidně žvýkal: „Yuhengu, už jste si to prohlédl? Tanlang snad může mluvit hrubě, ale zcela jistě nemá žádné špatné úmysly. Určitě vám nechce ublížit.“

„... Vůdce sekty, co to říkáte,“ odpověděl Chu Wanning. „Jen jsem přemýšlel o tom, proč starší Tanlang, když už se obtěžoval vyrobit pilulku, která mi umožní získat nazpět mou dospělou podobu na jeden den, nevyrobil těch pilulek víc? Mohl bych je prostě užívat, kdykoli bych potřeboval.“

„Ach, to není tak jednoduché,“ řekl Xue Zhengyong. „Suroviny na její výrobu jsou nesmírně vzácné, a Tanlangovi potom, co udělal tři, už všechny složky došly. To není dobrý nápad.“

„Chápu,“ odpověděl Chu Wanning zahloubaně. „Když to tak je, vyřídte mu prosím moje poděkování.“

„Haha.“ Xue Zhengyong mávl rukou: „Jste si vlastně dost podobní, vy dva, tvrdá slova, ale ne tvrdá srdce.“

Chu Wanning na něj vrhnul ostrý pohled, nic však neřekl. Nalil si šálek čaje a spolknul lék, který mu měl vrátit jeho původní podobu. Xue Zhengyong se právě natahoval po dalším kousku koláče, když mu Chu Wanning odstrčil ruku.

„Co?“ vydechl nespokojeně vůdce sekty.

„To je moje,“ prohlásil Chu Wanning.

Když se na hoře Sisheng setmělo, všichni žáci se jeden po druhém začali trousit do Sálu Meng Po. Každý ze starších se posadil se svými žáky a začali společně válet těsto a dělat z něj knedlíčky. Sněhuláci i ohniví myši se prodírali zástupem a nosili sůl, mletý červený pepř, mísy nasekané jarní cibulky a spoustu dalších věcí.

U každého stolu bylo živo, ozýval se hovor a smích. Stůl staršího Yuhenga však byl výjimkou. Všichni žáci tu seděli, ale jejich mistr chyběl.

Xue Meng se rozhlédl kolem dokola a vzdychl: „Stýská se mi po mistrovi.“

Shi Mei mu odpověděl se vši svou laskavostí: „Copak nám mistr před pár dny neposlal dopis, máme si užít všechny slavnosti a potom pilně pracovat na své kultivaci, až budeme u Pramene broskvových květů, a hned jak se vrátí z ústraní, tak se na nás přijde podívat?“

„Řekl, že hned jak se vrátí z ústraní...“

Xue Meng smutně zavzdychal a jeho pohled lhostejně zabloudil ke dveřím síně, najednou se napřímil a rozevřel oči, takže připomínal kočku, a sledoval dveře.

Xue Mengova tvář napřed zbledla a potom zčervenala, byl tak vyvedený z míry, že nemohl ani pořádně promluvit.

„To je... to je... to je...“

Mo Ran si myslel, že nějaké vzácné zvíře, které choval starší Xuanji uteklo a že se pěkně rozproudí zábava a Xue Meng je tak překvapený, protože je nezkušený a propadá panice. Rozesmál se: Tak co? Podívej se na sebe, vypadáš, jako bys viděl nesmrtelného, tak co je t...“

Se smíchem se otočil a podíval se. Nedokázal dokončit větu.

Venku, v zasněženém soumraku, stál Chu Wanning, ve svých bílých šatech a jasně červeném plášti. Elegantně se obrátil, aby odložil deštník z naolejovaného papíru a smetl ze sebe sníh, potom vzhledl; jeho řasy se zvedly a odkryly pár jasných, úzkých fénixích očí; jeho pohled se upřel na ně.

Když Mo Ran přišel k sobě, zjistil, že mu srdce divoce buší, dlaně má vlhké potem a skoro přestal dýchat.

Hovor v Sálu Meng Po postupně utichl. Když se v Sálu Meng Po objevil Chu Wanning, žáci se obvykle neodvažovali dělat hluk. Tím méně nyní, když předtím strávil dlouhou dobu v ústraní. Najednou se objevil v zimní noci uprostřed novoroční slavnosti. Jako by ho sníh a mráz zkrášlily; jeho tvář byla najednou jemnější a pohlednější, jeho obočí temnější a ostřejší.

Mo Ran vstal a zamumlal: „Mistře...“

Xue Meng vyskočil a rozběhl se dychtivě jako kotě k Chu Wanningovi. Vykřikl: „Mistře!“ a vrhnul se mu do náruče.

Chu Wanningovy šaty byly ledově studené díky štíplavému mrazu venku, ale Xue Meng se tvářil, jako by z jara objímal kvetoucí broskvoň, nebo ohřívadlo na konci podzimu. Xue Meng hlasitě vykřikoval: „Mistře, konečně jste vyšel ven! Myslel jsem, že vás nebudu moci před odjezdem vidět, ale vy nás máte tak rád! Mistře, mistře...“

Shi Mei také přistoupil, uctivě se uklonil, tvář rozzářenou radostí: „Blahopřeji mistrovi k návratu z ústraní.“

Chu Wanning pohládl Xue Menga a kývl na Shi Meie: „Tento mistr se trochu opozdil, ale Nový rok přivítáme společně.“

Posadil se ke stolu s Xue Mengem po boku a s Mo Ranem naproti.

Když rozruch vyvolaný Chu Wanningovým pozdním příchodem opadl, jeho tři žáci se vrátili ke svým obvyklým zvyklostem a seděli zpřímá a mlčky jako mistr. Kolem jejich stolu se rozhostilo podivné ticho.

Na stole byla mouka, maso, vejce a spousta dalších ingrediencí, včetně nově vyražené měděné mince.

Mo Ran z nich měl největší kuchařské znalosti, a tak se dohodli, že jim bude radit.

„Dobře, ale pak mi to proplatíte,“ smál se Mo Ran. „Víš někdo z vás, jak se dělá těsto?“

Nikdo neřekl ani slovo.

„... Jo, tak já ho udělám,“ řekl Mo Ran. „Shi Mei, nejlepší plněné knedlíčky vaříš ty a tohle bude stejné. Tak můžeš udělat náplň.“

Shi Mei chvíli otálel a pak řekl: „To... to není úplně stejné, já mám strach, že se mi to nepovede.“

Chu Wanning tiše odpověděl: „Neboj se, pokud to bude možné jíst, úplně to stačí.“

Shi Mei se usmál: „Tak dobře.“

„Xue Mengu, ty dojdi pro vodu, nebo nám můžeš pomoci vyhrnout rukávy, ale do vaření se neplet.“

„Pokud jde o mistra,“ řekl Mo Ran a zazubil se, „posadil by se mistr laskavě stranou a dal by si šálek čaje?“

„Já budu balit knedlíčky,“ opáčil Chu Wanning chladně.

„Co?“ vykřikl poplašeně Mo Ran, který měl dojem, že asi ohluchl na obě uši. „Co že to chcete dělat?“

„Řekl jsem, že budu balit knedlíčky.“

Mo Ran si pomyslel, že by bylo mnohem lepší, kdyby opravdu ohluchl.

57. kapitola - Jeho Výsost si znovu poslechne tvou hru na guqín

I když Chu Wanningův způsob balení knedlíčků byl nešikovný, konečný výsledek nebyl špatný. Knedlíčky uhnětené těmi dlouhými prsty byly pěkně kulaté a utěšeně přibývaly na stole.

Všichni tři žáci byli úplně ohromení.

„Mistr opravdu umí vařit knedlíčky...“

„Nezdá se mi to?“

„Jde mu to pěkně od ruky.“

„Ty jo...“

Jejich šeptání a mumlání neuniklo Chu Wanningově sluchu. Chu Wanning sevřel rty, jeho řasy se nepostřehnutelně zachvěly a ačkoli nasadil kamennou tvář jako obvykle, uši mu zrudly.

Xue Meng si neodpustil otázku: „Mistře, vy vaříte knedlíčky poprvé?“

„Hm.“

„Jak to, že se vám tak povedly?“

„... Je to podobné jako když stavím roboty, prostě složím pár záhybů, nic na tom není.“

Mo Ran ho sledoval přes dřevěný stůl a postupně ho pohltily vzpomínky. Ve svém minulém životě viděl Chu Wanninga vařit jen jednou, bylo to po Shi Meiově smrti. Toho dne odešel do kuchyně a tam pomalu a neobratně balil plněné knedlíčky, jaké nejlépe vařival Shi Mei. Než je stačil dát vařit do hrnce, Mo Ran, který úplně ztratil rozum, je všechny naházet na zem; sněhově bílé knedlíčky se rozkutálely po podlaze.

Mo Ran si nedokázal vzpomenout, jestli ty knedlíčky byly kulaté nebo zploštělé, pěkně tvarované, nebo nepovedené. Jediné, na co si pamatoval, bylo to, jak se Chu Wanning tvářil, když se na něj beze slova díval, se čmouhami od mouky na obličejí a vypadal tak zvláště, rozpačitě a zároveň trochu hloupě...

Mo Ran si myslel, že se rozzlobí, ale Chu Wanning na konec neřekl nic, jen se sehnul a se skloněnou hlavou mlčky posbíral zašpiněné knedlíčky jeden po druhém a hodil je mezi odpadky.

Co se v tu chvíli asi honilo Chu Wanningovi v hlavě?

Mo Ran to nevěděl; nikdy o tom ani nepřemýšlel, nechtěl o tom přemýšlet, popravdě se o tom přemýšlet bál.

Všechny knedlíčky byly zabalené a malý sněhuláci je odnesli uvařit do kuchyně. Podle zvyku Chu Wanning do jednoho z nich schoval měděnou minci; ten kdo jí dostane bude mít štěstí.

Netrvalo dlouho, a sněhuláci se vrátili s uvařenými knedlíčky a s pálivou a kyselou omáčkou na dřevěném podnosu.

Xue Meng řekl: „Mistře, prosím, vy první.“

Chu Wanning neodmítl. Vzal hůlkami jeden knedlíček a položil si ho do misky, ale nesnědl ho, namísto toho vzal ještě tři další a dal je Xue Mengovi, Mo Ranovi a Shi Meiovi.

„Šťastný Nový rok,“ řekl Chu Wanning tiše.

A tak se stalo, že Mo Ran kousl do měděné mince, která byla ukrytá v jeho prvním knedlíčku. Vůbec to nečekal a skoro si vylomil zub. Když Shi Mei viděl jeho obličej, rozesmál se: „A Ran bude mít letos určitě velké štěstí.“

„Pes bude mít štěstí,“ odfrkl Xue Meng.

Mo Ran se slzami v očích šišlal: „Miftfe, nejfte vy af mof dofrý fe fybírání knedlífků, jaf to fe fned f tom frfním...“

„Mluv pořádně,“ napomenul ho Chu Wanning.

„Koufнул fem fe do jafyka.“

Mo Ran si hladil tvář, napil se čaje, který mu podal Shi Mei a sotva bolest trochu ustoupila začal hned žertovat: „Hahaha, nebylo to tak, že si mistr zapamatoval, ve kterém knedlíčku je ten penízek schovaný, a dal ho schválně mně?“

„Ty máš ale nápady,“ odsekl chladně Chu Wanning, sklonil hlavu a začal jíst.

Mo Ran si nebyl jistý, jestli si to jen nepředstavuje, ale ve světle svíček se zdálo, že Chu Wanningovi zrudl obličej.

Po knedličcích následovala opravdová, bohatá večeře, kterou uvedl hlavní kuchař. Stůl zakryly podnosy plné masa a ryb.

V Sálu Meng Po bylo ještě víc živo než předtím. Z čestných míst Xue Zhengyong a paní Wang poručili sněhulákům, aby ke všem stolům roznesli červené obálky.

Malý sněhulák vytrvale narážel do Chu Wanningova kolena a kamínky, které měl místo očí se protáčely, jak na něj upřeně zíral.

Chu Wanning zamrkal: „Hm? Já jsem také něco dostal?“

Vzal červenou obálku, a uvnitř našel hrst zlatých lístků. Nevěděl, co na to říci, podíval se na Xue Zhengyonga, ale uviděl jen jak se na něj ten obhroublý chlapík zubí a zvedá číšku s vínem k přípitku.

Jak hloupé.

Ten Xue Zhengyong je opravdu tak... opravdu...

Chu Wanning ho chvíli pozoroval, a nakonec se neubráníl úsměvu, který mu vyklenul koutky rtů. Pozvedl vlastní pohár, pokynul vůdci sekty a vyprázdnil ho jediným douškem.

Chu Wanning rozdělil zlaté lístky mezi své žáky. O tři přípitky později, ve spojení se zábavnými vystoupeními na jevišti, se i u jejich stolu rozhostila uvolněná atmosféra. Nejspíš proto, že ti tři spratci se ho přestávají bát. Chu Wanning však uměl pít.

„Mistře, mistře, dovolíte, abych vám četl z ruky?“

Xue Meng se z nich opil jako první.

Vzal Chu Wanninga za ruku a pozorně si prohlížel jeho dlaň. Nebýt těch třech číší vína, nikdy by si k němu takové chování nedovolil.

„Vaše čára života je dlouhá, ale přerušovaná. To znamená, že máte křehké zdraví,“ Xue Meng pletl jazykem. „To znamená, že snadno onemocníte.“

„To bude určitě pravda,“ zakřenil se Mo Ran.

Chu Wanning po něm střelil pohledem.

„Dlouhý a štíhlý prsteník. Mistr má štěstí ve finančních záležitostech.“

„Tři linie vyrůstají z jediného místa, čára lásky se rozvětňuje, a její vrchol přetíná čaru moudrosti, to obvykle ukazuje na ochotu obětovat se pro lásku...“ Xue Meng chvíli zíral do prázdna, pak trhnul hlavou a zeptal se: „Je to tak?“

Chu Wanningův obličej zpopelavěl. Mezi zaťatými zuby zasyčel: „Xue Zimingu, už tě život omrzelo?“

Jenže Xue Meng byl příliš opilý na to, aby poznal, že se vrhá do smrtelného nebezpečí, jen se sebevědomě pousmál a zamumlal: „Á, tady čára lásky tvoří ostrůvek, tady přímo pod prsteníkem, a to mistře znamená, že si vyberete moc zlého člověka, hotového démona...“

Chu Wanning toho měl dost. Vytrhnul mu ruku, stáhl si rukáv a zvedl se k odchodu. Mo Ran umíral smíchy, držel se za břicho a hlasitě se chechtal. Když však zachytil Chu Wanningův ledový vražedný pohled, s námahou smích potlačil, ale bolela ho bránice.

„Čemu se směješ?“ vrčel vztekle Chu Wanning. „Co je na tom k smíchu?“

Už málem vybuchl hněvem, jenže Xue Meng, ho chytil za rukáv. Po tom, co následovalo, Mo Rana rázem všechen smích přešel. Xue Meng ve svém opileckém omámení strhl Chu Wanninga zpátky, obemkl ho pažemi a hlavu zabořil do záhybů mistrových šatů. Potom ho objal kolem pasu a přitiskl se k němu.

„Mistře...“, řekl měkkým chlapeckým hlasem, který zněl jako hlas roztomilého, ale rozmazleného dítěte. „Nechodte. Ještě se spolu napijeme.“

Chu Wanning vypadal, jako by se dusil.

„Xue Zimingu! C-co si myslíš, že děláš? Pusť mě!“

Právě v ten okamžik z jeviště seskákali sněhuláci, což znamenalo, že vystoupení staršího Tanlanga, tanec s mečem, právě skončilo a své umění má předvést Chu Wanning. Naneštěstí to znamenalo, že všechny oči v síni se upřely na Chu Wanninga, a všichni tak viděli, jak opilý Xue Meng drží staršího Yuhenga kolem pasu v těsném objetí. Žáci tím byli úplně vyvedení z míry, hůlky jim padaly z rukou; všechny oči bez mrknutí sledovaly jejich stůl.

Bylo to nevýslovně trapné; starší Yuheng nemohl vstát, ani se posadit, Xue Meng ho držel na místě a pořád se k němu tiskl.

Do hrobového ticha se ozvalo Mo Ranovo nucené odkašlání: „No tak, Xue Mengu, proč se pořád chováš jako malé dítě, nejsi už snad velký?“ Natáhl ruce a pokusil se ho odtáhnout: „Dost, nemůžeš se přece na mistra takhle pověsit.“

Xue Meng se tak nechoval úmyslně, pokud si to bude pamatovat i potom, co víno vyprchá, nejspíš se samou hanbou propadne.

Jenže teď byl zpítý pod obraz a Mo Ran mu musel hezkou chvíli domlouvát a odtahovat ho, než se mu konečně podařilo ho od Chu Wanninga odtrhnout.

„Sed'. Kolik je te prstů?“

Xue Meng se zamračil a zadíval se na jediný prst, který mu Mo Ran ukázal: „Tři.“

Shi Mei vyprsknul a neodpustil si zábavu na jeho účet: „Kdo jsem já?“

„Ty seš Shi Mei,“ Xue Meng netrpělivě zakroutil očima.

Mo Ran se přidal: „A kdo jsem já?“

Xue Meng na něj chvíli zíral a pak řekl: „Pes.“

„Xue Zimingu, za to mi zaplatíš!“ křičel Mo Ran.

Od vedlejšího stolu se nečekaně ozval jeden ze žáků – těžko říci, zda byl tak odvážný, nebo z něj mluvilo víno – ukázal prsten na Chu Wanninga a škodolibě a hodně hlasitě se zeptal: „Mladý pane, podívejte, kdo je tohle?“

Xue Meng už nedokázal ani sedět. Sesunul se na stůl, podepřel si bradu dlaní a dlouho a upřeně civěl na Chu Wanninga.

Byl bez hnutí tak dlouho, že už si všichni mysleli, že usnul. Najednou se široce usmál a pokusil se znovu chytit Chu Wanninga za rukáv.

„To je můj nesmrtelný starší bratříček.“

Ta slova byla zřetelná a nemohli se mýlit.

„Pfft.“

Nebylo možné zjistit, kdo se začal smát jako první, ale nikdo se pak už nedokázal ovládnout a všichni se přidali. I když Chu Wanningova tvář byla chmurná jako půlnoc a měl příšernou náladu, každému došlo, že jen těžko dokáže zbičovat všechny přítomné. Sál Meng Po se otřásal smíchem, všichni se u svého jídla a pití náramně bavili.

„Hehehe, nesmrtelný bratříček.“

„Starší Yuheng je tak krásný, že snad opravdu vypadá jako nebešťan.“

„Když o tom mluvíme, napadá mně jedno úsloví. Kdykoli ho vidím, vzpomenu si na to.“

Někdo se zeptal: „Jaké úsloví?“

„To jen sníh na tobě ulpěl, komu pod nebesy sluší bílá víc?“

„Sprostáku!“

Chu Wanningův obličej měnil odstíny tak rychle, že připomínal malířskou paletu, než se rozhodl předstírat, že je úplně klidný a vůbec nic neslyšel.

Byl zvyklý na to, že ho všichni mají v úctě a drží si od něj odstup, a to nečekané sblížení v rozjařeném ovzduší svátku, provázené potoky vína, ho dočista vyvedlo z míry, takže nevěděl, co si počít. Vůbec nevěděl, co má v takové situaci dělat, a tak se nutil k předstírání klidu, který vůbec necítil. Jeho krásnou, ale jako mrazem ztuhlou tvář, zradily zrudlé uši.

Mo Ran si toho všiml. Stiskl rty a mlčel, ale v hrudi se mu vzdouvalo divoké vlnobití žárlivosti. Nebylo to tak, že by si nevěděl, jak moc je Chu Wanning pohledný, ale jako všichni ostatní dobře věděl, že je to ten nebezpečný druh krásy, jako je krásné ostří meče, a dobře věděl, že je chladný jako sníh a led, nikdy se neusměje a všechny od sebe odhání.

Z jeho omezeného pohledu byl Chu Wanning jako křupavá chutná pečínka, kterou někdo schoval ve staré ošklivé krabici na jídlo, a na celém světě jen on jediný tu nevábnou krabici otevřel a tu lahůdku ochutnal. Nebál se, že by někdo jiný zjistil, co je to za pochoutku a snědl by mu jí.

Jenže dnes večer, u příjemného tepla ohně, u opojného vína, se najednou na tu krabici, která předtím nikoho nezajímala, upřelo příliš mnoho očí. Mo Ran začal cítit neklid. Nejraději by tu krabici schoval, a všechny ty, kterým se sbíhají sliny na jeho masíčko, by odehnal jako hejno bzučících much. Pak si vzpomněl, že v tomto životě mu ta pečínka nepatří. A ruce má plné bílých, průsvitných knedlíčků, takže nemá čas na odhánění hladových slintajících vlků.

K Mo Ranově překvapení i k překvapení mnohých dalších se Chu Wanning na novoroční vystoupení stejně jako ostatní starší připravil; zahraje na citeru guqin.

Žákům se rozzářily oči a někdo zašeptal: „Kdo by si pomyslel, že starší Yuheng umí hrát na guqin...“

„A umí hrát moc dobře, málem jsem si zapomněl přidat maso.“

Mo Ran jen seděl a neřekl ani slovo. Xue Meng před chvílí usnul, zhluboka dýchal a rozvaloval se po stole. Mo Ran vzal džbán s vínem u jeho ruky a naplnil vlastní číšku, pil, poslouchal a sledoval muže na jevišti. Bouře v jeho hrudi sílila.

V jeho minulém životě Chu Wanning o novoroční slavnosti nikdy nic nezahrál. Jen málo lidí vědělo, jak vypadá, když hraje na guqin.

Na nádvoří, kde ho Mo Ran věznil, byla citera ze dřeva paulownie. Jednoho dne, snad aby utišil své zoufalství, se k ní posadil a zahrál píseň.

Vzduchem se nesly sladké tóny citery a přilákaly ptáky a motýly. Když se Mo Ran vrátil, uvítal ho pohled na Chu Wanningovu hrdou a klidnou postavu.

A co s ním provedl potom?

Ó, ano.

Srazil ho na zem a vzal si ho tam u té citery. Toho muže, který byl čistý a chladný jako měsíční světlo, zneuctil na tom nádvoří. Mo Ran se staral jen o vlastní rozkoš a Chu Wanningově ponížení a bolesti nevěnoval ani jedinou myšlenku. Nevšímal si ani toho, že je zima a jeho mistr, který tak špatně snáší chlad, leží přímo na studené dlažbě, protože z něho strhal šaty. Dělal mu to zezadu tak dlouho, dokud neztratil vědomí. Při nejlepší péči se z toho potom nevzpamatoval ani za několik měsíců.

Tehdy mu Mo Ran ostrým tónem řekl: „Chu Wanningu, od nynějška máš zákaz hrát na guqin před lidmi. Víš vůbec, jak vypadáš, když hraješ, tak...“

Sevřel rty, ale nenacházel slova. Nemohl větu dokončit.

Tak co?

Tak čistě, hrdě a důstojně, že se nedokážu ovládnout?

Chu Wanning neřekl nic, měl bledé rty a oči pod tmavým obočím byly zavřené.

Mo Ran zvedl ruku a dotkl se nakrčeného místa na čele mezi jeho obočím. Taxian Junovy doteky byly téměř něžné, ale jeho hlas byl chladný a krutý.

„Když nebudeš poslouchat, tak tě Naše Výsost přiváže řetězem k posteli a ty nebudeš moct dělat nic jiného než spát s Naší Výsostí. Nemysli, že to Naše Výsost neudělá.“

Co mu na to Chu Wanning řekl? Mo Ran spolknul další doušek, s pohledem upřeným na muže na jevišti pokračoval ve svém zádumčivém vzpomínání.

Nebyl si jistý, snad na to neřekl nic.

Možná že otevřel oči a studeně řekl: „Táhni.“

Nemohl si vzpomenout. V tom životě se Chu Wanningem zaplétal tak dlouho, že si spoustu věcí už nepamatoval. Byl jako zvíře a věděl jen jedno: Chu Wanning patří jemu. I když ho nemá rád, je jeho, aby ho alespoň ponížil a zlomil. Raději by Chu Wanninga roztrhal na kusy, napřed mu odtrhnul ruce a nohy, a potom ho rozsápal jako vlk, jako tygr, než aby se ho dotkl někdo jiný.

Chtěl, aby v Chu Wanningových žilách kolovala jeho touha, kosti nesly jeho kletbu, tělo naplnila jeho vášeň.

Nebyl pořád tolik ctnostný a nedotknutelný? A jak skončil? Roztahoval nohy pro toho nejhoršího darebáka na světě, válel se v posteli nejkrutějšího tyrana, jeho život nezničila čepel, ale jiná zbraň. Poskrnil ho, pošpinil, uvnitř, zvenčí, všude.

Roztrhané šaty si už nikdo jen tak neobleče.

Mo Ran zavřel oči, klouby rukou mu zbělely, srdce divoce tlouklo. Ponořil se do vzpomínek tak hluboko, že už neslyšel šum a smích novoroční slavnosti, ani útěšné tóny Chu Wanningovy citery.

Myslí mu zněl krutý, šílený hlas, který přiletěl z minulosti a kroužil nad ním jako sup.

„V pekle je moc zima. Chu Wanningu, vezmu si tě do hrobu s sebou.“

„Správně, ty jsi bůh, jsi světlem pro ně všechny, pro Xue Menga, pro Mei Hangxueho, pro všechny prosté lidi, kteří jen čekají, že pro ně budeš zářit. Jste tak plný soucitu, učený mistr Ču!“

Hlas se radostně smál, smál a smál, najednou byl krutý jako rozpolcená duše a zahřměl: „Ale co já! Zářil jsi někdy pro mě? Dal jsi mi někdy trochu tepla? Dal jsi mi jen ty jizvy, které musím nosit na těle! Jaký soucitný čin, Chu Wanningu!“

„Tvoje tělo patří mně a tvůj život zrovna tak. Ty chceš být jejich světlem, ale já si tě vezmu do hrobu a tam budeš zářit leda na mojí mršinu. Chci, abys tam hnil se mnou!“

„Živý nebo mrtvý, nikdy s tebou neskončím...“

Najednou se ozvaly ovace a potlesk.

Mo Ran otevřel oči. Záda měl mokrá potem. Vystoupení skončilo a všichni žáci nadšeně tleskali. Mo Ran usazený uprostřed davu vnímal, jak se jeho vzpomínka ztrácí a rozplývá. Sledoval Chu Wanninga, který sestupoval z pódia a nesl guqin ze dřeva paulownie.

V ten okamžik, poprvé ve svém životě, měl pocit, že to všechno, co se stalo, bylo úplně nesmyslné, že jeho minulé já bylo šílené.

Chu Wanning nebyl zlý člověk... tak proč to... všechno dělal?

Polknul, alkohol ho zašťípal v hrdle, ale pořád se cítil rozpačitě, vyčerpaně a zmateně, dokud neupadl do těžkého, opileckého spánku.

Poznámka: Xue Meng o Chu Wanningovi doslova řekne: „Nesmrtelný gege.“ Gege, jak možná nemusím připomínat, je nejen familérní výraz pro staršího bratra, ale toto slovo také může označovat milence nebo manžela.

58. kapitola - Jeho Výsost je indisponována

Mo Ran obvykle snášel pití dobře. Jenže tentokrát jím chtěl zahnat úzkost i výčitky a vyprázdnil celých pět džbánů bílého vína známého jako Hrušňový květ. Ušklíbal a smál se sám pro sebe, dokud neusnul.

Když ho Shi Mei ho napůl odnesl a napůl odtáhl do pokoje, sesunul se na postel a otevřel ústa, aby oslovil Shi Meie.

Jenže zvyk je železná košile.

Celé ty roky po jeho boku nebylo jeho milované stříbrné světlo luny, ale ten komáří štípanec, na který se nemohl ani podívat.

Z jeho úst vyšlo jméno toho, o kom si vždy myslel, že ho nenávidí.

„Chu Wanningu...“ zamumlal.

„Wanningu... já...“

Shi Mei zaváhal a otočil se k Chu Wanningovi, který stál ve dveřích. Chu Wanning odnesl Xue Menga do jeho pokoje, a vrátil se s miskou polévky pro vystřízlivění, právě včas, aby zaslechl Mo Ranovo mumláni.

Po počátečním překvapení okamžitě přesvědčil sám sebe, že špatně slyšel. Mo Ran mu přece říkal mistře. A jedna věc by byla, kdyby mu řekl Chu Wanningu, ale říci mu Wanningu...

Nedokázal však zahnat vzpomínku na tu noc v Pavilónu rudých lotosů, kdy spolu leželi v objetí, a kdy mu Mo Ran, napůl ve spánku, říkal Wanningu a pak ho políbil na rty, tak lehce, jako když se vážka dotkne vodní hladiny.

Je snad možné, že v Mo Ranově srdci, že by tam opravdu bylo trochu...

Rychle tu myšlenku zapudil, rychle, aby nestačila zakořenit.

Chu Wanning byl obvykle přímý a rozhodný. Ovšem kromě věcí lásky, ve kterých byl, jak sám dobře věděl, váhavý zbabělec.

„Mistře.“ Shi Meiovy jasné oči se na něj váhavě upřely. „Vy...“

„Hm?“

„... Vlastně nic. Když je tady mistr, aby se o A Rana postaral, můžu odejít.“

„Počkej,“ řekl Chu Wanning.

„Mistr má další příkazy?“

„Vy zítra odjíždíte k Prameni broskvových květů?“

„Mhm.“

Na Chu Wanningově obličejí nebylo nic vidět. Po chvíli řekl: „Jdi si odpočinout. Postarej se o toho druhého tam a...“

Zaváhal a řekl: „Brzy se vrať.“

Shi Mei odešel.

Chu Wanning přešel k lůžku, s lhostejnou tváří podepřel Mo Rana a začal ho lžící po lžici krmit polévkou.

Mo Ran její kyselou chuť nesnesl, a za chvíli ji všechnu vyzvracel. Trochu však vystřízlivěl, otevřel oči a napůl probuzený se zadíval na Chu Wanninga. Pak zamumlal: „Mistře?“

„Hm. Jsem tady.“

„Hehehehe.“ Smál se až měl na tvářích dolíčky. „Nesmrtelný starší bratříček.“

Hned potom se Mo Ran sesunul zpátky a zůstal ležet na břiše. Chu Wanning se bál, že nastydne, proto zůstal u něj a neustále ho znovu přikrýval.

Řada žáků ještě nespala, zůstali vzhůru, aby přivítali Nový rok. Většinou vytvořili hloučky, ve kterých si spolu povídali, smáli se, hráli pai gow, nebo si předváděli kouzla.

Vodní hodiny před síní věrnosti dokapaly a starý rok skončil, žáci vyběhli ven a začali odpalovat rakety, petardy a dělbuchy a obloha byla rázem plná ohnivých květů.

Ohlušující bouchání Mo Rana probudilo z jeho dřímoty.

Otevřel oči, přitiskl si ruku na rozbolavělé čelo, a uviděl Chu Wanninga, jak sedí vedle lůžka; jeho klidná a krásná tvář postrádala jakýkoli výraz.

Když viděl, že je vzhůru řekl tiše: „Probudil tě ten hluk?“

„Mistře...“

To už se úplně probral; cítil se nesvůj.

Proč je u něj Chu Wanning? Kde je Shi Mei?

Neřekl snad ve spánku něco, co neměl?

Mo Ran vrhl znepokojený pohled na Chu Wanninga, a ulehčeně vydechl; všechno se zdálo být stejné jako obvykle.

Zvenčí bylo stále slyšet bouchání petard. Rozpačitě se po sobě podívali.

„Chceš se podívat na ohňostroj?“ zeptal se Chu Wanning.

„Kde je Shi Mei?“ řekl Mo Ran.

Promluvili téměř současně. Bylo už pozdě vzít cokoli zpátky.

Mo Ran vyplašeně rozevřel oči a dlouho se na něj díval, jako by ho nepoznával.

Chvilí bylo ticho, a pak se Chu Wanning netečně zvedl k odchodu, ve dveřích se otočil a řekl: „Všichni oslavují Nový rok, asi ještě nespí. Měl bys za ním zajít.“

Co jiného mohl čekat. Má přece tak hroznou povahu. I kdyby sebral všechnu svou odvalu a zeptal se ho, jestli by se nechtěl dívat na ohňostroj s ním, určitě by ho odmítnul. Neměl se ptát vůbec, je to tak trapné.

Chu Wanning se vrátil do Pavilónu rudých lotosů a posadil se pod jabloň haitang, která tam kvetla po celý rok. Tam, s pláštěm přes ramena sledoval, jak se na noční obloze rozvíjejí zářivé květy. V dálce blikala světélka z ubytoven žáků, vzduchem se nesl veselý smích, ale nic z toho se ho netýkalo.

Měl si na to zvyknout už dávno. Ale nějak se mu svírá hrud'. Snad proto, že sledovat cizí veselí mu ztěžuje návrat k jeho samotě.

Tiše se díval, jak na nebi rozkvétají ohňostroje, jeden, dva, teď jsou slyšet nějaké hlasy, přejí si šťastný Nový rok, tři.

Opřel se o kmen, zavřel oči a najednou se cítil strašně unavený. Nevěděl kolik času uplynulo, než ucítil, že něco narušilo ochranou bariéru.

Jeho srdce se rozbušilo, ale bál se otevřít oči. Slyšel něčí zrychlený dech a povědomé kroky, které se zastavily docela blízko.

Mladíkův hlas prozrazuje nejistotu.

„Mistře.“

„Zítرا odjíždím.“

„Asi bude nějakou dobu trvat, než se vrátím zpátky.“

„Vlastně se už dneska nic dít nebude a musíme brzy vstávat, tak si prostě myslím, že Shi Mei už šel spát.“

Kroky se ozvaly blíž a zastavily se až u něj.

„Mistře, jestli pořád chcete,“ řekl Mo Ran. „Já...“ Otevřel ústa, ale zbytek jeho slov přehlušil výbuch ohňostroje.

Chu Wanning otevřel oči a vzhlédnul. Před ním stál pohledný mladý muž, ozářený světlem hvězd nebeské řeky a rozplývajícími se ohnivými květinami odpalovaných raket, plný lítosti a ostychu.

Chu Wanning byl odjakživa nesmírně hrdý. Nestál o to, aby mu někdo dělal společnost ze soucitu. Jenže teď, když se na něj díval, nedokázal ho odmítnout.

Možná, že i jeho nakonec přemohlo víno. Chu Wanning ucítil u srdce píchnutí, ale také hřejivý pocit.

„Když už jsi přišel, tak se posad'.“ Potom měkce dodal: „Budu se dívat s tebou.“

S apatickým výrazem se zadíval vzhůru na oblohu, ale prsty jeho rukou ukryté v záhybech rukávů se úzkostně sevřely. Neodvažoval se podívat na mladého muže vedle sebe a na místo toho sledoval ohňostroj, nekonečné noční nebe rozsvícené třpytivými jiskrami.

„Daří se vám všem dobře?“ zeptal se tiše Chu Wanning.

„Hm,“ odpověděl Mo Ran. „Spřátelili jsme se s takovým roztomilým mladším bratříčkem, napsali jsme to mistrovi v dopisu. Co mistrovo zranění?“

„To nic není. Nedělej si starosti.“

Na obloze vybuchla raketa; světlo zazářilo a rozplynulo se. Té noci oblohu osvětlovaly ohňostroje a lampióny, petardy nepřetržitě práskaly a mrazivý vzduch naplnil pach kouře.

Oni dva přivítali nový rok pod rozkvetlým stromem; Chu Wanning toho moc nenamluvil, ale Mo Ran se snažil najít cokoli, o čem by si spolu mohli povídat, dokud únavou neusnul.

Když se druhého dne se Mo Ran brzy ráno probudil, ležel pořád pod tím stromem, hlavu měl položenou Chu Wanningovi na klíně a byl přikrytý silným pláštěm. Byl to Chu Wanningův pevně šitý plášť z jemné husté kožešiny ohnivě lišky.

Mo Ran se trochu zmateně zadíval na Chu Wanninga, který tvrdě spal, opřený o kmen stromu. Jeho dlouhé řasy se dotýkaly tváře a s každým nádechem se slabě zachvěly jako motýli v závanu větru.

To vážně spali pod stromem?

To není možné.

Chu Wanning se svou povahou, která ho nutila všechno dělat správně, vhodně a přiměřeně, se měl, bez ohledu na to, jak byl unavený, vrátit dovnitř a lehnout si do svého pokoje. Jak se je mohl rozhodat k tomu, aby se takhle lehkovážně povaloval pod stromem a ten kožešinový plášť...

To on ho přikryl?

Mo Ran se posadil, černé vlasy měl rozčuchané. Rozhlížel se, stále zabalený do pláště, celý rozpačitý.

Včera večer přece nebyl tak opilý. I když některé okamžiky byly trochu nejasné, více méně si většinu pamatoval. I to jako běžel sem, do Pavilónu rudých lotosů, aby Nový rok přivítal s Chu Wanningem, byla střízlivá a vědomá volba.

Nenáviděl ho kdysi, ale když slyšel, jak se ptá: „Chceš se podívat na ohňostroj?“, když viděl, jak odchází se svěřenou hlavou, takový ztracený, rozbolelo ho z toho srdce...

Myslel si, že se spolu dlouho neuvidí, neměl proč by si na něj měl v tomto životě stěžovat a navíc, Chu Wanning byl tak osamělý, není to od něj tak velká oběť, že s ním jednou zůstal až do rána.

Tak tedy přišel.

Když na to teď myslí, tak má pocit, že byl opravdu příliš...

Než si to stačil promyslet, Chu Wanning se probudil.

„Mistře,“ zajíkal se Mo Ran.

„... Mn.“ Přejel si dlaní po čele, trochu se mračil, jak se právě vzbudil.

„Ty... jsi ještě tady?“

„J... já jsem se právě probudil.“

Pokaždé, když viděl Chu Wanningovu chladnou tvář, se mu jeho obvykle obratný, výmluvný jazyk zavázal na uzel.

Mo Ran se po chvíli vzpamatoval a vzpomněl si, že má na sobě pořád Chu Wanningův plášť. Spěšně ho ze sebe stáhl a přisunul se blíž, aby plášť oblékl jemu.

Když mu přehodil plášť přes ramena, všiml si Mo Ran, že Chu Wanning má sice několik vrstev oblečení, ale bez pláště mu to v té zimě sotva mohlo stačit.

Když na to pomyslel, začal ho oblékat ještě uspěchaněji, a nakonec si uvázal vlastní prst, když chtěl udělat kličku.

Chu Wanning se na něj zadíval a začal tkanici rozvazovat. „Já sám,“ řekl.

„... Dobře.“ A potom dodal: „Promiňte.“

Mo Ran vstal a váhal: „Mistře, musím jít na snídani a sbalit si věci. Pak odjíždíme.“

„Hm.“

„... Chtěl byste jít na snídani se mnou?“

Ha! Když to vyslovil, měl chuť ukousnout si jazyk a na místě umřít. Co to s ním sakra je! Proč to dělá?

Možná že Chu Wanning poznal, že Mo Ran už svých slov lituje. Odmlčel se a potom řekl: „Já nepůjdu. Běž.“

Mo Ran se začal strašně bát, že pokud tu zůstane ještě chvíli, řekne ještě něco daleko nevhodnějšího, takže jen zakoktal: T... tak já jdu.“

„Dobře,“ řekl Chu Wanning.

Když Mo Ran odešel, seděl Chu Wanning pod stromem, opřel se o kmen a pomalu se postavil, potom se však zarazil a nehýbal se.

Nohy měl úplně zdřevěnělé z toho, že Mo Ranovi sloužily celou noc jako poduška; píchalo mu v nich a nemohl udělat ani krok.

Dlouho tam stál, než se mu v nich zase rozproudila krev a konečně mohl dokulhat domů. Po noci, kterou strávil v tom studeném počasí venku, i když ho jabloň haitang chránila před sněhem, se samozřejmě nachladil.

„Hepčí!“

Kýchal a oči mu zčervenaly. Když si utíral nos do kapesníku, Chu Wanning si pomyslel: sakra... asi... jsem nastydl...

Starší Yuheng. Pán tří magických zbraní, největší učenec, po kterém prahnou všechny sekty světa kultivace. Jen pouhý pohled na Tianwen dokáže zkrotit i moře, bílá jeho šatů překonává jas všech ostatních barev. Taková výjimečná postava, o které by se dalo mluvit jako o nejmocnějším kultivujícím své doby. Naneštěstí i tato nejmocnější osoba měla slabinu. Chu Wanningovou slabinou bylo to, že nesnesl zimu a když byl vystavený chladu, snadno onemocněl. Takže, když Mo Ran a Shi Mei opouštěli horu Sisheng, učený mistr Chu se nejenom zmenšil, protože pilulka přestala účinkovat, ale navíc ještě bez přestání kýchal a popotahoval.

A tak, když v poledne dorazil pernatý klan, aby je doprovázel, shledali se s Xue Mengem, Mo Ranem a Shi Meiem, kteří byli úplně zdraví a pak ještě s chudáčkem mladším bratříčkem Xia Sinim, který jen kašlal a smrkal.

59. kapitola - Jeho Výsost je tak jednoduchá

Nedalo se nic dělat; i když byl malý bratříček tolik nastydlý, museli jít. Opeřený klan je zavedl na východ, do přístavu na řece Yangtze. Přivolali loď, která se řídila sama, obestřeli ji ochrannými kouzly a vypluli na moře.

Byla to první moc, kterou Mo Ran strávil na cestě se Shi Meiem, a bez mistra, ale kupodivu, nebylo to tak vzrušující, jak čekal.

Xue Meng i Xia Sini už šli spát. Mo Ran ležel sám na palubě, s rukama pod hlavou sledoval noční oblohu, plnou hvězd. Shi Mei vyšel z kajuty se sušenou rybou, kterou předtím koupil od rybářů a sedl si k Mo Ranovi. Uždibovali rybu a povídali si.

„A Rane, chápeš, že když teď jedeme k Prameni broskvových květů, nestihneme soutěž v Linshanu. Mně je to jedno, ale ty a mladý pán jste oba tak šikovní, nebudete litovat, že promeškáte příležitost, abyste se ukázali?“

Mo Ran s úsměvem otočil hlavou: „To nevádí, takové ty věci jako je pověst a já nevím co ještě, to jsou jen řeči, ale jet k Prameni broskvových květů a naučit se tam opravdu ochránit ty, na kterých mi záleží, to je přece daleko důležitější.“

Shi Mei se na něj zadíval a potom vlídně řekl: „Mistr by měl velkou radost, kdyby věděl, že nad tím přemýšlíš takhle.“

„A co ty? Ty máš radost?“

„Samozřejmě, že mám taky radost.“

Vlny narážely do lodě, která se kolébala v mořském proudu.

Mo Ran si lehl na bok a pozoroval Shi Meie. Měl chuť ho trochu poškádlit, ale nevěděl, co by měl říci. Shi Mei byl čistý a nedosažitelný. Snad to bylo díky té jeho nevinnosti, že když mu stál tvář v tvář nedokázal na něj myslet s takovou chlípností, jakou obvykle věnoval Chu Wanningovi.

Mo Ran se zadumal. Shi Mei si všiml, že na něj zírání. Otočil se, zastrčil si za ucho pramínky vlasů, které mu uvolnil mírný větřík a usmál se: „Co je?“

Mo Ran zrudl a odvrátil se: „Nic.“

Původně měl v plánu tuto cestu využít k tomu, aby se Shi Meiovi – se vší opatrností – vyznal. Ale pokaždé, když už měl slova skoro na jazyku, nedokázal otevřít pusku.

Vyznání.

A co potom?

Mo Ran se nemohl chovat k tomu nevinnému a laskavému člověku nějak hrubě nebo násilnický. Měl strach z odmítnutí, ale i když budou jeho city opětovány, bál se, že nebude vědět, jak má se Shi Meiem zacházet. Navíc, si během krátké doby, kterou spolu v minulém životě strávili, počínal dost uboze... kromě krátkého sblížení ke kterému došlo v iluzi mistryně obřadů duchů, ho nikdy ani nepolíbil. A navíc po tom, co se odehrálo v tomto životě, si už nebyl jistý, jestli tím, s kým se v říši přeludů setkal, byl Shi Mei nebo Chu Wanning.

Shi Mei se pořád usmíval: „Vážně vypadáš, jako bys mi něco moc chtěl říct.“

Na okamžik měl Mo Ran sto chutí bezhlavě protrhnout papír v okně a všechno ze sebe vysypat. Ale najednou mu hlavou proběhl obraz postavy v bílém, s tou chladnou tvář, která se nikdy ani neusmála, osamělé, vždy tak osamělé.

Stáhlo se mu hrdlo a nemohl už promluvit.

Mo Ran se zadíval zpět na hvězdnou oblohu. Až po chvíli řekl: „Shi Mei, moc pro mě znamenáš.“

„Hm. Já vím. Ty pro mě taky.“

Mo Ran pokračoval: „Víš, já měl jednou takovou noční můru a v tom snu jsi ty... ty jsi odešel. Bylo mi z toho moc smutno.“

Shi Mei se usmál: „Ty jsi občas tak hloupý.“

„... Já tě rozhodně ochráním.“

„Dobře, tak to musím mladšímu bratříčkovi poděkovat.“

Mo Ranovi se sevřelo srdce a musel říci: „Já...“

Shi Mei se ho tiše zeptal: „Chceš mi ještě něco povědět?!

Loď se rozhoupala a hukot vln se zdál hlasitější. Shi Mei se na něj mlčky díval, jako by čekal, až konečně těch pár slov vysloví.

Mo Ran však zavřel oči: „Nic. Neměl by ses vrátit dovnitř a jít spát? Teď v noci je zima.“

Shi Mei chvíli seděl tiše a pak se zeptal: „A co ty?“

Mo Ran byl občas trochu tupý: „Já... já se ještě budu dívat na hvězdy a nechám si tvář ovívat vánkem.“

Shi Mei se nepohnul. Po chvíli se usmál: „Tak jo, půjdu napřed. Nebuď moc dlouho vzhůru.“ Otočil se a šel.

Pod nekonečnou noční oblohou moře unášelo loď dál a dál. Ten člověk na její palubě neměl ani zdání, co mu uniká, i když se snažil v hlubinách svého srdce najít své skutečné city. Přemýšlel o tom dlouho, ale byl otupělý, a ani do doby, kdy východní obzor zesvětlal, nedokázal nic pochopit.

Trávil každou volnou chvíli se Shi Meiem a náklonnost mezi nimi byla pevná a hluboká. Mo Ran si myslel, že jakmile budou spolu sami, vyzná se Shi Meiovi, protože už nevydrží čekat dál. Jenže, když na to došlo, zjistil, že to nejde. Možná proto, že si myslel, že je tak netaktní, že kdyby se neomaleně Shi Meiovi vyznal, určitě by ho jen vyděsil, a i kdyby ne, stejně by to nebyl dobrý začátek.

Nějak si zvykl na ten nejasný vztah mezi sebou a Shi Meiem. Někdy se mu srdce rozechvělo tak, že chtěl Shi Meie prostě vzít za ruku a hrud' mu přitom přetékala sladkou něžností.

Byl to takový krásný, harmonický pocit, který nechtěl ničím pokazit.

Do kajuty se vrátil pozdě. Všichni spali. Mo Ran se natáhl na rohož a sledoval, jak se noční obloha pomalu rozjasňuje. Před očima se mu objevila Chu Wanningova postava, občas se zavřenýma očima, jindy s tvrdou, přísnou tváří. Přemýšlel také o tom, jak vypadal, když spal stočený do klubíčka, osaměle, skromně, jako květ jabloně haitang, který nikoho nezajímá, protože vyrostl příliš vysoko.

Když odložil stranou svou zášť, musel si přiznat, že k Chu Wanningovi měl mnohem hlubší vztah než ke komukoli jinému na světě.

Vzal si toho od Chu Wanninga hodně, a nestaral se o to, jestli mu to chce dát.

Jeho první polibek, první jídlo, které uvařil, jeho první slzy.

A tamto poprvé.

Sakra, jen si na to vzpomene, cítí horkost a rozbouřená krev se mu hrne do slabin.

A na oplátku Chu Wanningovi dal svá poprvé, ať už o ně stál nebo ne.

Poprvé se stal něčím žákem, poprvé někoho přemluvil, poprvé daroval květ.

Poprvé byl zoufale zklamaný.

Poprvé ucítil, jak se mu rozechvělo srdce.

Ano, poprvé ucítil, jak se mu rozechvělo srdce. Když přišel na horu Sisheng, ten první, do kterého se zamiloval totiž nebyl Shi Mei, ale Chu Wanning. Tehdy pod jabloní haitang uviděl překrásného mladého muže v bílých šatech, Mo Ranovi stačilo se na něj podívat jen jednou, a hned věděl, že chce, aby byl jeho učitelem on a nikdo jiný.

Kdy se to všechno změnilo?

V poslední době na to často myslel. Všechno asi začalo tím nedorozuměním.

Tehdy ho Chu Wanning poprvé za trest zbičoval. Patnáctiletý chlapec tehdy doklopýtal do svého pokoje ztlučení a zhmoždění a stočil se na postel, oči zčervenale slzami, polykal vzlyky. Víc, než rány na zádech ho bolel chladný výraz mistrovky tváře, když vzal do ruky Tianwen, beze stopy lítosti, jako když nakopne toulavého psa.

Byla pravda, že v bylinkové zahradě utrhl květ jabloně haitang, ale vůbec nevěděl, jak je vzácný, že se paní Wang o strom starala pět let, než se ten květ konečně objevil.

Věděl jen, že když šel tehdy potmě domů, zahlédl na konci větve světlo. Okvětní plátky byly čistě bílé, jako z ledu a květ vydával jemnou vůni.

Naklonil hlavu, aby mohl květ lépe obdivovat a vzpomněl si na svého mistra. Srdce se mu rozbušilo, a cítil horkost až ve špičkách prstů. Než si pořádně uvědomil, co to dělá, už květ utrhl, velice opatrně, aby z něj nesetřásl ani kapku rosy.

Zpoza svých hustých řas si ve světle měsíce prohlížel rosou ojíňený jabloňový květ. Tehdy nevěděl, jak čisté jsou oddanost a něžnost, které k Chu Wanningovi cítí, ani nevěděl, že po tom dni je dalších deset, dvacet let, až do smrti, už nikdy nepozná.

Než mohl květ mistrovi vůbec dát, narazil na Xue Menga, který přišel natrhat léčivé byliny pro svou matku.

Mladý pán ho rozhněvaně odvedl k mistrovi. Chu Wanning se odtrhl od svitku, který četl, poslouchal a oči měl studené jako led. Zadíval se na Mo Rana a zeptal se ho, jak to může vysvětlit.

Mo Ran začal: „Utrhnul jsem ten květ, protože jsem ho chtěl dát...“

Pořád držel ten květ jabloně haitang, zářící, sněhově bílý květ ojíňený kapkami rosy, který vypadá jako by byl z ledu, ale je nevýslovně krásný.

Ale Chu Wanningův pohled je mrazivý, tak mrazivý, že i horká láva, která mu kypí v hrudi pod ním ztuhne.

Už nedokázal říci to poslední slovo: vám.

Ten pocit dobře znal. Předtím, než ho přivedli na horu Sisheng, když musel běhat mezi děvčaty a jejich zákazníky, vyzábělý a drobný, cítil na sobě takové pohledy každý den.

To opovržení, to pohrdání...

Roztřásl se.

Je možné, že jeho mistr jím pohrdá?

Tváří v tvář Chu Wanningově tvrdému vyslýchání Mo Ran ucítil, jak se mu do srdce vkrádá chlad. Sklonil hlavu a skoro zašeptal: „... Já... nemám co bych řekl.“

A teď zbytek příběhu.

Kvůli tomu květu mu Chu Wanning vysázal čtyřicet ran a všechna náklonnost kterou k němu cítil, byla ta tam.

Tehdy, možná, kdyby Mo Ran vysvětloval o chvíli déle, nebo kdyby se Chu Wanning vyptával o trochu více, možná by se pak věci udály jinak, možná by mistr a žák neudělali první krok na té cestě do pekel.

Ale žádná možná a kdyby není.

Tehdy se u něj objevil laskavý Shi Mei.

Když se tehdy Mo Ran vrátil od Chu Wanninga, nešel jíst, ani nezapálil svíčku, jen se stočil na postel.

Postava schoulená na lůžku ve tmě, to bylo pohled, který Shi Meie uvítal, když otevřel dveře. Položil opatrně na stůl mísu knedlíčků s pálivou omáčkou a přišel k posteli a tiše promluvil: „A Rane?“

„Jdi pryč.“

„Přinesl jsem ti...“

„Řekl jsem, abys šel.“

„A Rane, nebuď takový.“

„Mistr má prchlivou povahu, ale za chvíli si na to zvykneš. No tak, vstaň a sněz něco.“

Mo Ran byl tvrdohlavý jako mezek, kterým nemůže pohnout ani deset čistokrevných koní:
„Já to nechci. Nemám hlad.“

„... Sněž alespoň trochu, když nebudeš jíst, mistr se bude zlo...“

Mo Ran vyskočil z postele, než to stačil doříct; v usazených očích hněv a rozhořčení. Jeho řasy se zatřepaly.

„Zlobit? Proč se on ještě může zlobit? Je to moje tělo, co je mu po tom, jestli jím nebo ne? Stejně nechce, abych byl jeho žák, můžu klidně umřít hladu, aspoň bude mít po starostech, určitě z toho bude mít radost.“

Shi Mei nečekal, že jeho slova tolik rozjitří nějakou Mo Ranovu bolístku, chvíli byl v rozpacích a bezradně se díval na mladšího bratra před sebou.

Když uběhl nějaký čas, Mo Ran se vzpamatoval, díval se do země, dlouhé vlasy mu zakrývaly obličej: „Promiň.“

Shi Mei neviděl jeho tvář, jen to, jak se mu třásla ramena a na hřbetech zařatých rukou vystoupily žíly.

Ale patnáctiletý chlapec je pořád ještě dítě. Snažil se ovládnout, ale nakonec to nedokázal. Zakryl si tvář rukama, skrčil se a začal zoufale křičet ochraptělým hlasem; ztracený, plný bolesti a smutku. Tělo se mu třáslu pláčem a dokola opakoval to samé –

„Já jsem jen chtěl mít nějaký domov... těch patnáct let, já jsem... chtěl jsem jen být někde doma... proč mnou všichni tak pohrdáte... všichni se na mně tak díváte... proč se na mě díváte s takovým zhnusením...“

Plakal velmi dlouho a Shi Mei u něj celou dobu seděl. Když se Mo Ran vybrečel, Shi Mei mu podal čistý kapesník a mísu teď už studených plněných knedlíčků.

Laskavě na něj promluvil: „Už neříkej žádné hlouposti o smrti hladem, protože jsi přišel na horu Sisheng a učíš se u našeho mistra, jsi můj mladší bratr. Já jsem taky jako malý přišel o rodiče, jestli chceš, budu tvoje rodina já. Jez už.“

„Já jsem uvařil ty plněné knedlíčky. Když už nemůžeš kvůli mistrovi, tak co takhle kvůli mně, hm?“ Shi Meiovy rty se vyklenuly v lehkém úsměvu, vzal oblý, průsvitný knedlíček a donesl ho Mo Ranovi před ústa: „Vezmi si.“

Mo Ran měl pořád červené oči. Usazenýma očima zíral na osobu u svého lůžka, ale pak otevřel pusku a nechal se od toho hodného člověka nakrmit. Po pravdě řečeno, ty plněné knedlíčky už byly úplně studené a rozmáčené, takže až zas tak dobré nebyly.

Ale ten okamžik, to slabé světlo svíčky, ta mísa plněných knedlíčků, na krásná tvář, ty vlídné oči, to všechno se mu vrylo hluboko do srdce. Živý nebo mrtvý, nikdy na to nezapomene.

Té noci to asi všechno začalo.

Jeho nenávisť k mistrovi pak už jen rostla. A rostlo i jeho přesvědčení, že Shi Mei je ten nejdůležitější člověk v jeho životě.

Každý přece chce trochu tepla.

Zvláště toulavý pes, kterého tolikrát vyhnali na mráz, že když vidí rozsypanou sůl, začne se třást ve strachu, že je to sníh, a že už přichází zima.

Taxian Jun snad vypadal působivě, ale jen on znal pravdu.

Že není nic víc než toulavý pes. Toulavý pes, který hledá místo, kam by se schoulil, místo, kde by byl doma, a toulá se už patnáct let, ale takové místo nenašel.

Že jeho láska i nenávisť jsou až směšně prosté –

Když mu někdo nabije, bude ho nenávidět.

Když mu někdo dá miskou zrádla, bude ho milovat.

Že je až tolik jednoduchý.

@凉马没京

60. kapitola - Jeho Výsost objeví tajemství

Cesta očarovanou lodí byla rychlá a příštího rána dopluli do přístavu Yangzhou. V přístavu už pro ně byli přichystaní koně.

Výprava posnídala v přístavu, ale protože členové pernatého klanu žádnou potravu nepotřebovali, seděli na břehu se zavřenýma očima. Brzy se rozednilo; tou dobou v přístavu nebylo mnoho kupců, kteří by tu obchodovali, ale přístavní dělníci a lodníci už vyrazili do ulic. Ve skupinkách po třech nebo po pěti polykali svou rýžovou kaši nebo pařeně knedlíky a občas na ně vrhli zvědavý pohled.

Útržky rozhovorů těch mohutných mužů v prostých pracovních oděvech, které vedli nad jídlem doléhaly k Mo Ranovým uším.

„Jo, jo. Poznávám to voblečení. To sou lidi z dolní kultivační oblasti.“

„Dolní kultivační oblast je dost daleko a naše sekty se s nima nestýkaj, tak jak to víš?“

„Podívejte, jakej znak maj na nátepnících. Neni úplně stejnej jako na nočním strážci?“

„To mluvíš vo tom dřevěným vynálezu, co má zahánět zlý síly?“ Někdo si začal prohlížet Xue Mengovo ošacení a potom s ústy plnými solené zeleniny vykřikl: „No jo, vopravdu. Kdo že sestrojil toho nočního strážce?“

„Já slyšel, že to měl bejt starší Yuheng z hory Sisheng.“

„Kdo je starší Yuheng? Má stejnou moc jako náš vůdce sekty Jiang z Guyue‘ye?“

„Hehe, kdo ví. Kdo se má ve všech těch kultivujících nesmrtelnosti vyznat.“

Lodníci hovořili těžkopádným dialektem Su. Mo Ran neměl tušení, o čem to vykládají, ale Chu Wanning jim rozuměl vcelku dobře. Vědomí toho, že noční strážci se tak hojně vyskytují mezi obyčejnými lidmi, ho dost potěšilo. V duchu už začal plánovat, že by mohl sestrojít mechanické koně a voly s jednoduchým ovládním, a tím lidem více ulehčit jejich lopocení.

Když dosnídali, vydali se na cestu a za čtyři hodiny už stáli na úpatí hory Jiuhua. Bylo ještě brzy; slunce krátkého zimního dne právě vystoupalo na nejvyšší bod své dráhy. Paprsky zlatého světla se snášely na zem jako tisíce hedvábných vláken; zasněžený vrcholak zazářil jako křišťál. Svahy hory byly porostlé stovkami staletých sosen, které si uchovávaly svou svěží zeleň po celý rok. Stromy vroubíci obě strany horské cesty tu stály nehnutě v mrazu, jako kultivující ve své horské poustevně, s rukama ukrytýma v rukávech, se zavřenýma očima, mlčící a lhostejný ke všemu, kromě nebeského větru, který vane z říše nesmrtelných.

Hora Jiuhua nenesla přízvisko „Země nesmrtelných“ jen tak pro nic za nic.

Kdosi z pernatého klanu na úpatí hory třikrát zahvízdal; přiletěl malý zlatý ptáček se sytě zabarveným peřím a snesl se na sníh před nimi. Sledovali ptáčkův let; vedl je na západ až k mohutnému divokému vodopádu.

„Ctění kultivující páni ráčí chvilku posečkat.“

Vůdkyně pernatého klanu vykročila vpřed, ruku složila do gesta mudry a odříkala zaklínadlo. Našpulila rudé rty a tiše zapískala. Objevil se sloup plamenů, jako ohnivý drak, ponořil se přímo do stékající vody a roztrhl vodní clonu vedví.

Žena z pernatého klanu se po nich ohlédla a řekla: „Prosím ctěné pány, aby vstoupili do Pramene broskvových květů.“

Následovali pernatý klan a prošli zástěnou tekoucí vody. Když prošli kouzelnou hradbou, před očima se jim rozprostřel pohled na to místo. Zdálo se být velmi rozlehlé a nebylo možné dohlédnout jeho konce, ale kypělo to tu životem, jako kdekoli jinde. Pramen broskvových květů bylo odlehlé, chráněné místo, které nemělo mnoho vazeb ke světu kultivace. I když se nedalo srovnávat se skutečnou zemí nesmrtelných, bylo tu velké množství duchovní energie

qi. Byla tu malebná zákoutí jako z básní nebo obrazů, vše v překrásných jemných barvách, a když se tady chvíli procházeli, zjistili, že roční období tu plynou odlišně.

S vůdkyní pernatého klanu v čele postupovali nejprve neobydlenou lesnatou krajinou, v uších jim zněl hukot pádících říček; na jejich březích se rozléhalo vřeštění opic i zvuky jiných zvířat. Pak přišli na okraj osídlené krajiny a viděli obdělávanou zem, kterou křížovaly polní cesty a lány obilí, které se vlnilo ve větru. Konečně prošli bránou v městských hradbách; kam až oko dohlédlo, bylo tam mnoho pěkných domů se zdviženými okraji střech.

Hlavní město země Pramene broskvových květů bylo úchvatné a krásné, město samo bylo veliké, dobře zásobované a stejně rušné, takže vypadalo jako jiná velká města v říši smrtelníků. Tedy až na opadávající květy a sněhové vločky, které společně tančily ve větru, vzácné ptáky a nesmrtelné jeřáby, kteří tu kroužili v celých hejnech a lidi z pernatého klanu, kteří byli všichni velmi vysocí, a pohlední, s ladnými postavami, a všichni vypadali jako víly a nesmrtelní, co právě vystoupili z nějakého obrazu.

Takový půvabný pohled se tedy rozprostřel před Xue Mengem a jeho společníky. Ale po všem, co spatřili u jezera Jincheng, tím nebyli nijak pohnuti nebo udiveni.

Došli ke křižovatce, kde uviděli ženu z pernatého klanu oblečenou v bílých šatech a v plášti ozdobeném ptačím peřím a zlatou výšivkou fénixe; stála rovně jako vzrostlý strom, tak vysoká, až se málem dotýkala nebe. Na čele měla znamení plamene, u ní vystupovalo daleko výrazněji než u ostatních, což ukazovalo, že má větší moc než jiní členové pernatého klanu.

Vyslankyně k ní skupinu zavedly, poté uctivě poklekly na jedno koleno: „Vznešená nesmrtelná paní, přišli čtyři nesmrtelní pánové z hory Sisheng.“

„Děkuji vám. Vstaňte.“

„Ano, paní.“

Nádherně oblečená žena se usmála, její hlas byl jasný a příjemný jako zpěv mladého fénixe.

„Jmenuji se Osmnáctá. Z milosti nesmrtelných starších mi byl udělen titul vznešená nesmrtelná paní Pramene broskvových květů. Jsme nesmírně vděční, že se ctění pánové rozhodli studovat a cvičit u nás v našem skromném příbytku. Pokud nesmrtelní pánové zakusíte během svého pobytu nějaké nepohodlí, prosím projeďte k nám schovávavost a upozorněte nás.“

Takový půvab, taková zdvořilá řeč, to nemohlo zůstat oslyšeno.

I když Xue Meng nemíval v oblíbě ty, kdo vypadali lépe než on, dostal se už do věku, kdy začínal poznávat krásu a lásku, a tak se přirozeně nemohl chovat příkře k takové krásné dámě. Usmál se: Nesmrtelná paní je příliš laskavá, ale jméno Osmnáctá je poněkud nezvyklé. Jaké ráčí být rodové jméno nesmrtelné paní?“

Osmnáctá odpověděla se vsí trpělivostí „Nemám žádné příjmení. Jmenuji se pouze Osmnáctá.“

Mo Ran se vesele zazubil: „Když vy jste Osmnáctá, pak tu musí být někdo se jménem Sedmnáctá, že?“

Měl to být žert, ale Osmnáctá se zdvořile pousmála: „Nesmrtelný pán je velmi moudrý. Sedmnáctá je má sestra.“

Osmnáctá začala vysvětlovat: „My, opeřený klan, jsme se zrodili z peříček rumělkového ptáka. Když naše kultivační úroveň ještě nebyla vysoká, často jsme na sebe brali podobu ibise. První, kdo získal lidskou podobu byla nesmrtelná starší mého rodu, a členové pernatého klanu jsou pojmenováni podle pořadí, ve kterém, získali svou podobu, tedy, První, Druhá... Já jsem byla osmnáctá, a proto se jmenuji Osmnáctá.“

Mo Ranovi došla řeč. Původně si myslel, že ta nejhorší jména na světě dává Xue Zhengyong, ale tady je to ještě horší. Jména dávají podle pořadí.

Pak však Osmnáctá řekla něco, co Mo Ranem otřásl ještě víc.

„Musíme si promluvit o našich povinnostech. Jste tu poprvé, a ještě neznáte pravidla kultivace u nás, v Pramenu broskvových květů,“ prohlásila Osmnáctá. V říši smrtelníků se kultivace rozdělila v množství škol a sekt. Zde je to jiné. Pernatý klan je jeden, a přesto se dělí podle různých úkolů a způsobů práce. Jsou tu ti, kdo se specializují na obranu a ti kdo se zaměřují na útok a potom ti, kdo se omezují na léčení. Máme tu zde tedy tři směry kultivace a vaše příprava bude zaměřena podle nich.“

„To je výborné,“ usmál se Mo Ran.

Osmnáctá mu pokynula: „Děkuji, že máte takový názor, mladý nesmrtelný pane. Před několika dny přicestovali kultivující z Guyue´ye, a když se dozvěděli o našem způsobu výcviku, byli značně zklamáni.“

Mo Ran tomu nemohl uvěřit: „Obrana je obrana, útok je útok a léčení je léčení. Nemí takové jasné rozdělení dobré? Co je na tom zklamalo?“

„Víte,“ odpověděla Osmnáctá, „mladý pán Duan z Guyue´ye byl přidělen k útoku, a bylo třeba, aby byl ubytován společně s ostatními kultivujícími této sekce. Nerozumím sice zcela vztahům a náklonnostem mezi smrtelníky, ale přesto mohu říci, že mladý pán si nepřál být oddělen od své přísežné sestry.“

„Haha, tak je t... počkejte, co jste to říkala?“ Mo Ranovi to došlo, okamžitě se přestal smát a vyvalil oči: „Takže ti, co patří do různých sekcí budou muset mít oddělený výcvik a budou muset i odděleně bydlet?“

Osmnáctá nechápala, proč se z ničeho nic tváří úplně jinak a nejistě odpověděla: „Správně.“

Mo Ran zbledl.

No to je snad vtip!

O hodinu později, Mo Ran, který nedokázal Osmnáctou umluvit, zaraženě a mlčky postával před shlukem čtyř malých domků, s dvorkem uprostřed.

On, Xue Meng a Xia Sini byli přiděleni k útoku, a poslali je do východní části Pramene broskvových květů. Jenže východní část nebyla žádná malá oblast, ale bylo to území, kde žili všichni kultivující, kteří patřili k útoku. Takových obydlí pro čtyři kultivující tu bylo více než dvacet, a byly tu také hory a jezera a také ulice a tržiště, které se velmi podobaly těm v říši smrtelníků. Vypadalo to, jako že pernatý klan ví, že tu budou žít dlouho, a tak aby se jich nezmocnil stesk po domově.

Shi Mei patřil do léčitelské sekce, a byl vyslán do jižní oblasti Pramene broskvových květů. Bylo to dost daleko od místa, kde bydlel Mo Ran s ostatními, a navíc tu uprostřed byla magická hradba, přes kterou se bylo projít jen s povolením. To znamenalo, že Mo Ran a Shi Mei sice byli oba v Pramenu broskvových květů, ale kromě každodenní výuky základů kultivační metody pernatého klanu, kterou měly všechny tři sekce společnou, neměli žádnou příležitost, aby se setkali.

A to pořád nebylo to nejhorší.

Mo Ran se zadíval skrze své husté řasy na Xue Menga, který kroužil po dvorku a zjevně měl v úmyslu zabrat si nejlepší ubytování pro sebe. Mo Ran cítil, jak mu navzdory jeho snaze na čele naběhla žilka.

Xue Meng...

Opravdu. Sakra. Ode dneška bude bydlet na stejném místě jako Xue Meng, každý den spolu na jednom dvoře! Od teď bude zakoušet dvě z osmi velkých životních strastí: odloučení od milovaných a setkání s nepřáteli...

Opeřený klan putoval od horní kultivační oblasti k té dolní, aby vybírali kultivující, a na horu Sisheng dorazili až na závěr své cesty. Proto tu už členové jiných sekt byli před nimi a Xue Meng zjistil, že jeden z domečků je už obsazený.

„To je zvláštní. Zajímalo by mě, kdo to je,“ bručel Xue Meng, když si prohlížel příkryvku, která se větrala na dvoře.

„Nezáleží na tom, kdo to je, ale na tom, že nebude na obtíž,“ prohlásil Mo Ran.

„Co tím myslíš?“

„Tak já se tě zeptám, který domek sis vybral?“ řekl Mo Ran.

Xue Meng se okamžitě zatvářil znepokojeně: „O co ti jde? Já jsem se už rozhodl, ten severní bude můj. Jestli se o něj chceš hádat tak já...“

Ještě, než stačil vymyslet, co udělá, Mo Ran ho se smíchem přerušil: „Nemám rád velké domy, takže se s tebou o něj hádat nebudu. Ale chci se tě zeptat, kdyby ten dům byl pořád prázdný –.“ Řekl a ukázal prstem na domeček, do kterého se už někdo nastěhoval, a pokračoval ve své otázce: „Vybral by sis ten jeho?“

Xue Meng se zadíval napřed na domek s doškovou střechou a potom na Mo Rana: „Myslíš si, že sem blbej? Jasně že ne!“

Mo Ran se zasmál: „Proto říkám, že nám nebude na obtíž. Chápeš, že když sem přišel, bylo to tu úplně prázdné, ale on si nezabral ten nejlepší dům, ale jen malou chaloupku. Pokud to není blázen, je to nesmírně skromná a zdvořilá osoba.“

Takové dohady vcelku dávaly smysl, ale Xue Meng ucítil, jak ho bodla dýka ukrytá v Mo Ranově úsměvu. Když ten druhý je zdvořilý, šlechetný člověk, který oželel nejlepší dům a sám si zvolil skromný příbytek, neznamena to, že on sám je všední přízemní sobec, který jen hledá výhody?

Jenže Mo Ran to Xue Mengovi nevetl do tváře a mladý pan Xue se tak vůči tomu nemohl ohradit, ale nedokázal se ani přesto přenést, takže celý zčervenal.

„Každopádně... Já jsem zvyklý bydlet v pohodlí,“ dusil se vztekem Xue Meng. Nemohl bych snést bydlení, které je pod mou úroveň. Pokud chce někdo být šlechetný, ať si poslouží. Je mi to jedno.“ Prohlásil a odešel.

Tak se ve čtyřech různých domcích okolo dvorku zabydleli čtyři různí páni.

Xue Meng si vybral dům na severní straně, s bílými stěnami a černými střešními taškami, s prahem pokrytým zlatem; to nejvýstavnější a nejpohodlnější obydlí. Mo Ran se usadil v kamenném domku na západní straně, u dveří byla zasazená broskvoň v plném květu. Chu Wanning si vyžádal bambusové přístřeší, které stálo na východní straně. Ve světle zapadajícího slunce zelené stvoly bambusů vypadaly jako vyřezané z lesklého nefritu.

Prostá chaloupka s doškovou střechou patřila tomu „šlechetnému člověku“ se kterým se ještě ani nesešli.

Chu Wanning se z nachlazení ještě neuzdravil; točila se mu hlava, a tak si šel brzy lehnout. Xue Meng s ním chvíli zůstal, ale protože se ten malý bratříček k němu nechtěl tulit, nepotřeboval konejšit a o pohádky nestál. Namísto toho se zabalil do příkryvek a chtěl jen spát, na chvíli se posadil na kraj postele, ale když zjistil, že ho nikdo nepotřebuje, brzy odešel.

Mo Ran si na dvorek přinesl židli. Natáhl nohy, ruce si založil za hlavu a líně sledoval mizející zlaté paprsky slunce, klesajícího za obzor.

Když uviděl, že Xue Meng vyšel ze dveří, zeptal se: „Bratříček Xia už spí?“

„Jo.“

„Klesla mu horečka?“

„Když o něj máš takovou starost, proč se nejdeš podívat sám?“

Mo Ran se zasmál: „Ten malý chlapík určitě ještě úplně neusnul, já jsem nemehlo a mohl bych ho nechtěně vzbudit.“

Xue Meng se na něj zadíval: „Znáš se dobře. Myslím, že jsi jako kočky a psi, které chová moje máma, a umíš jen pobíhat po dvoře nebo lenořit.“

„Haha, jak víš, že jen lenořím?“

Mo Ran si pohrával s květem broskvoně ve svých prstech a pak k němu s úsměvem vzhlednul: „Za dobu, co tu sedím na dvoře, jsem už objevil velké, úžasné tajemství.“

Xue Meng se nechtěl vyptávat, ale byl moc zvědavý; jen chvíli vydržel dělat, že ho to nezajímá a tvářit se netečně. Nakonec zabručel: „... Jaké velké tajemství?“

Mo Ran na něj kývl a přimhouřil oči: „Pojď blíž a já ti to pošeptám.“

... Xue Meng se k němu váhavě naklonil a nastavil své milostivé ucho. Mo Ran se přisunul blíž a potichu řekl: „Haha, dostal jsem tě. Mengmengu, blbečku.“

Xue Meng vyvalil oči a vybuchl hněvem; chytil Mo Rana za šaty a rozkřičel se na celé kolo: „Ty mi lžeš? Proč se pořád chováš jako děčko!“

Mo Ran se smál: „Já že lžu? Já jsem objevil tajemství, ale nechci ti to říct, tak je to.“

Xue Meng nakrčil obočí: „Kdybych ti tohle teď věřil, tak bych byl opravdu blbej!“

Ti dva se spolu začali hádat; bylo to jako když pták klove psa a pes chňapá po ptáku. Mo Ran se právě chystal říct něco, čím by toho druhého pořádně vytočil, když se mu za zády ozval rozpačitý cizí hlas.

„Ehm?“

Potom řekl: „Vy dva asi budete nováčci na výcvik?“

Ten mužský hlas byl jasný a zněl rázněji než jako od obyčejného mladíka.

Mo Ran a Xue Meng se otočili a uviděli, že v šarlatovém svitu zapadajícího slunce a vanoucím vánku stojí muž v přiléhavých šatech.

Ten muž se narodil s výraznými rysy, měl temné oči a na temeni hlavy nesl korunku z černého nefritu. Jeho tvář měla zlatavou, medovou barvu a byla pohledná a zároveň bystrá. Nebyl zvláště vysoký nebo mohutný, přesto tak působil, rozhodný, odvážný a hodný úcty jako přirozený vůdce, daleko více než ti, od jakých by se to čekalo. Pár dlouhých nohou v přiléhavém černém oděvu byl pevný, silný a rovný.

Mo Ranův výraz se okamžitě změnil, jako by mu před očima proběhly všechny zločiny a krveprolití světa.

Jako by před sebou znovu viděl postavu klečící uprostřed krvavých jatek, klíční kosti probodnuté a spojené řetězem, polovinu obličeje sedřenou, ale stále hrdou, odhodlanou raději zemřít než se vzdát.

Srdce se mu zachvělo, jako čistá kapka rosy, která stekla z listu. Mo Ran nedokázal říci, co to vlastně cítí.

Pokud někoho ve svém minulém životě obdivoval a uznával, byla to nepochybně ta osoba, která tu teď stála.

Takže ten zdvořilý, šlechetný člověk, který tu má bydlet s nimi... to je tedy on...

